Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

N.

30

med for- og bagomslag

Peter Boas Freuchen

d 24/12 82.

OLDFUX.

Humoristisk

KALENDER

FOR

1883

AF

Peter Sörensen & Co

Illustreret af A. SCHMIDT.

KIÖBENHAVN. ERNST BOJESENS KUNSTFORLAG.
Nygade No. 10.

CHR. J. CATOS LITH. ETBL.

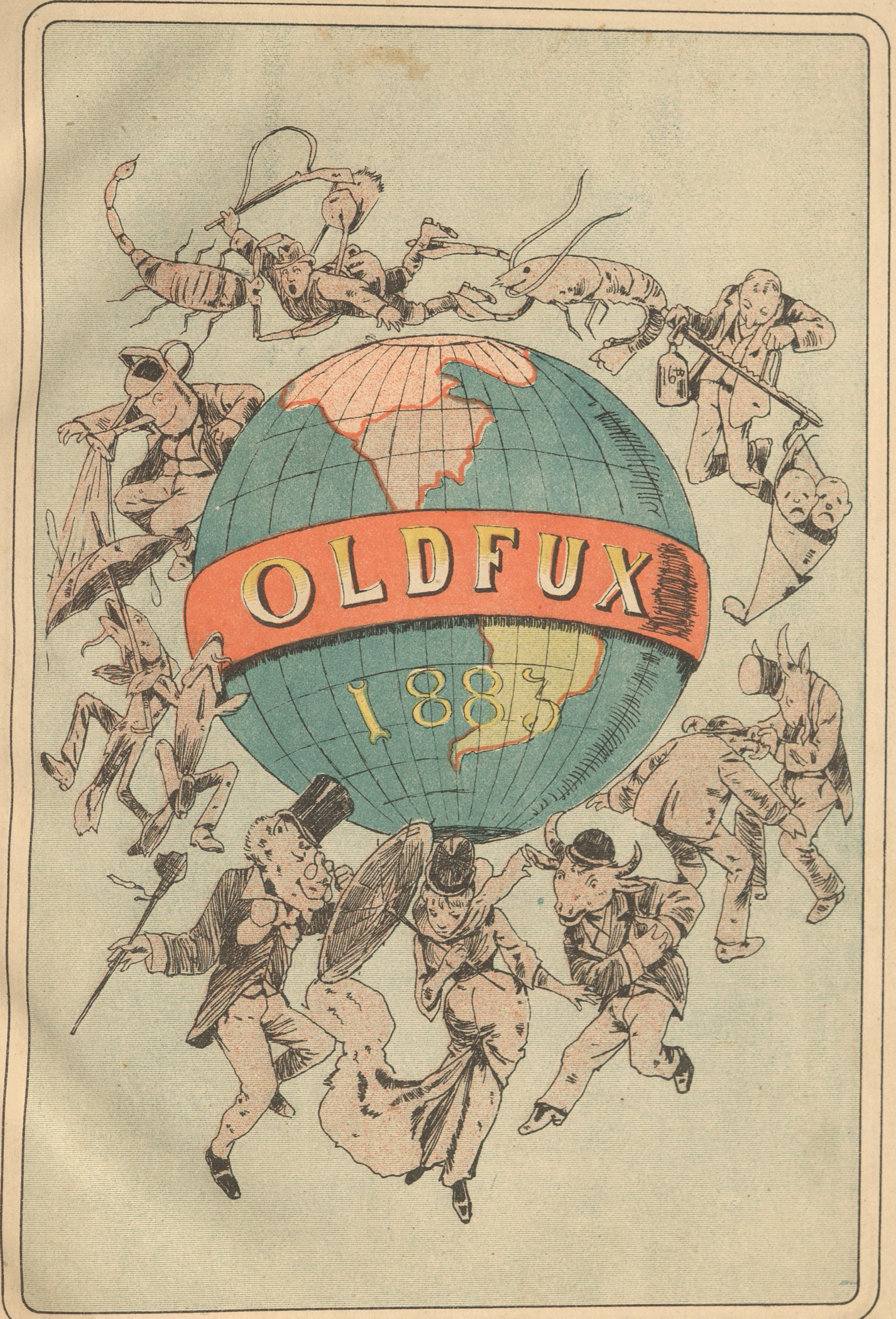

CHR. J. CATOS LITH: ETBL: KJØBENHAVN.

OLDFUX
1883
1
PROGRAM.
Side
1. Overturen til Oldfux 1883 ... 3
2. Kalendaria:
Reiseberetninger fra Oldfux ... 5
3. Nytaarsvers ... 17
4. Sundhedsvedtægt for Strandveien
for Sommeren 1883 ... 18
5. Hos Fotografen ... 19
6. Fra Kunstudstillingen i
Neu Ruppin ... 26
7. Samlede Værker ... 28
8. Anskuelsesbillede
(Undervisning.) ... 31
9. Et lille Stykke Geografi ... 32
10. St. Hans Aftens Fest ... 33

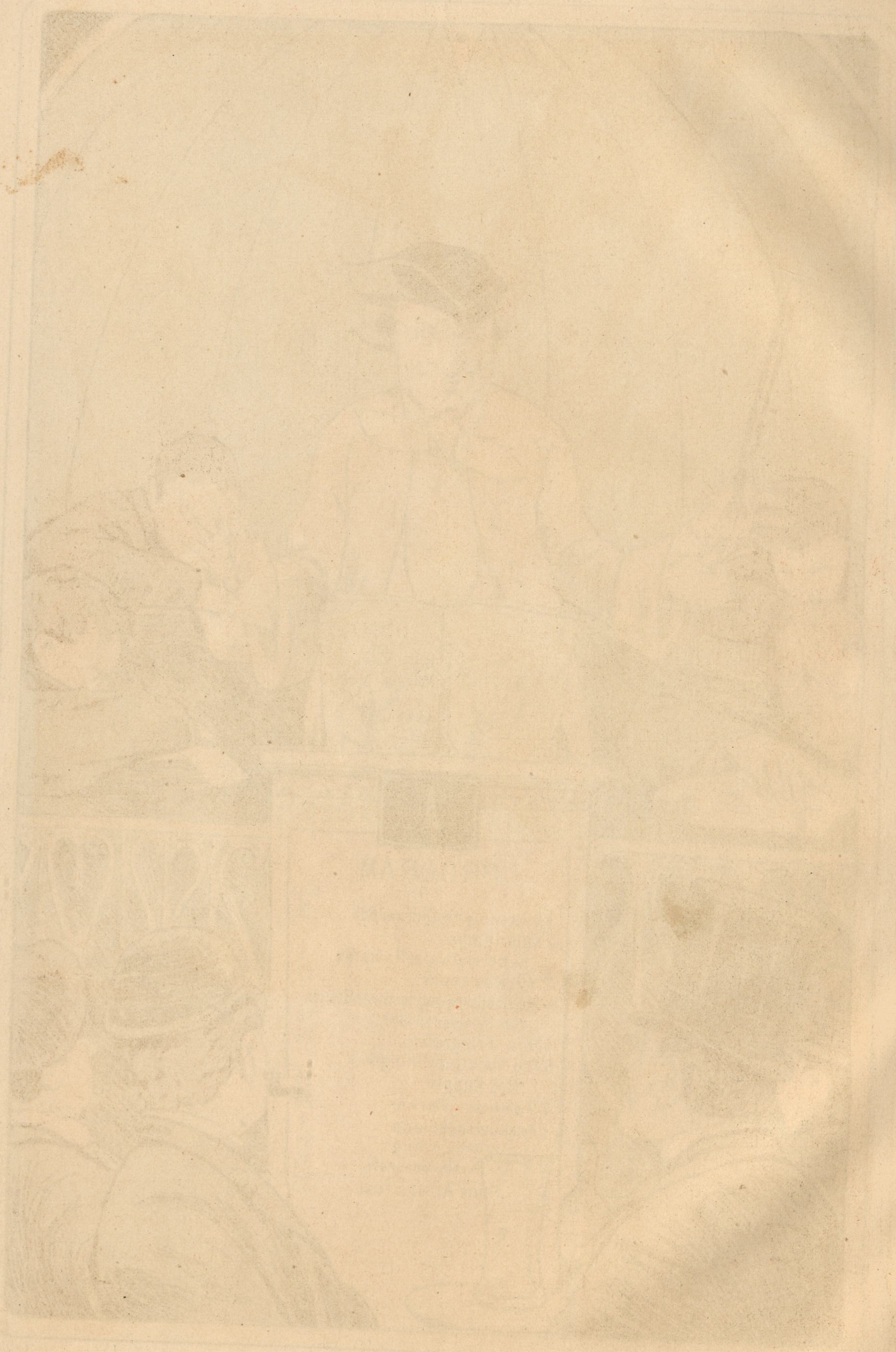

Malmø, Januar 1882.

Ifølge den Forpligtelse, der fulgte med det mig af Firmaet Peter Sørensen & Co. velvilligt tildeelte Reisestipendium til et Ophold i Udlandet „for at samle nye Indtryk," fremsender jeg herved min første Indberetning fra Reisen.

Lad mig da strax notere, at Malmø ikke svarer til mine Forventninger; den er hverken stor og smuk, som jeg efter Beskrivelserne havde Grund til at vente. Her er mange andre Reisende og de, hvem jeg har havt Leilighed at tale med, dele denne min Mening. Alt er ogsaa meget dyrt her. Her hersker almindelig Sygelighed og Elendighed; mange mindre Velstillede have ondt ved at holde sig oppe. Udsigterne — lad os bare ikke tale om dem!

Det er dog vist rigtigt først at indskyde den oplysende Bemærkning, at, skjøndt jeg har dateret min Skrivelse fra Malmø, er jeg dog endnu ikke naaet til Malmø. Malmø er nemlig Navnet paa den lille Damper, der fører mig og mine Medreisende „hinsidan sundet".

Størsteparten af disse mine Med- ere forresten langtfra Lystreisende; det er rent ud sagt Svin, en større Ladning, der ligesom Undertegnede foreløbig skulle til Malmø og som ligesom Undertegnede føle, at Øresundet, denne af Digteren besungne „gyngende Landevei" ikke er vor — som en tidligere Digter formoder — Landevei „til Ros og Magt."

Der hændte mig før en høist pudsig Historie, som jeg i Korthed vil fortælle. Da jeg nemlig for lidt siden stod og vexlede nogle Ord med en mig iøvrigt ubekjendt, men ombord „bekjendt Mand" en lang Fyr, der havde Høiden, som man siger, udbrød han pludselig: — — — — Saa nu løbe vi ind i Malmø Havn! Sikket Svineheld! Reisen har Ende, og da Brevet skal tilbage med Skibet, faar ogsaa denne Begyndelse til Reiseberetningerne have en Ende.

Deres ærb.
Oldfux.

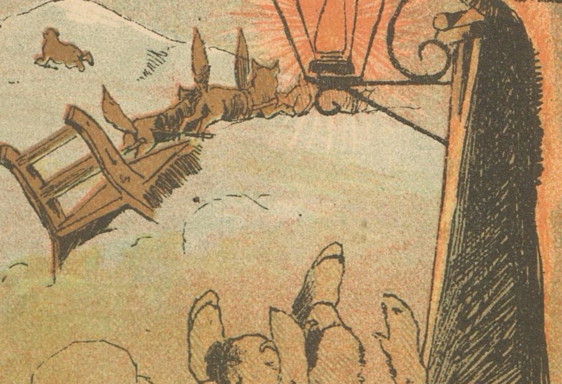

Julianehaab, Februar 1882.

Saa er jeg da naaet til Grønland efter en lykkelig Overreise og har sagt Goddag til Cap Farvel. — Hvad det egentlig er, Juliane har haabet, er mig endnu ikke klart. Man siger ellers, Haabet beskjæmmer Ingen; men denne Sætning holder ikke Stik; det maa i ethvert Tilfælde have beskjæmmet hin Digter, der i Tillid til sin fine Farvesands fortalte os, at „Haabet er lysegrønt“; thi i det Mindste hvad Julianes angaar, da er det alt Andet end lysegrønt. Jeg ser næsten ikke Andet end de nøgne, golde Fjelde og i det Høieste lidt melankolsk Lyng. Muligvis har bemeldte kvindelige Væsen i god Tro til det iøvrigt vildledende Navn, Grønland, levet i Haabet, at hendes Haab ogsaa skulde blive lysegrønt; men hun har ikke blot levet, men er ogsaa død i Haabet.

Grønlænderne ere iøvrigt brave Folk, saavidt jeg kan forstaa; men det Grønlandske er et ikke mindre underligt Sprog end det Mesopotamiske.

Det gamle Ord „en Mand er en Mand“ gjælder vel ogsaa heroppe, dog kun ved nærmere Betragtning; i det Mindste har jeg tidt truffet en Mand, der ved nøiere Eftersyn viste sig at være en Kone; de ere nemlig ens klædte, og her er det Skindet, der bedrager.

Hvad Oplysningen angaar, staa Grønlænderne paa et meget lavt Trin; de ere ikke naaet længer end til Tran, der indvindes paa de forskjellige Hvalpladser heroppe.

London, Marts 1882.

Reisebreve III.

England er Industriens Hjem, Fabrikkernes Eldorado, Dampskorstenenes „sweet home“. England er Fredens Asyl, Folket paa Albions Ø elsker Freden saa høit, ikke alene hjemme hos sig selv, men ogsaa i andre Lande, at det meget ofte mod sin Villie maa indlade sig paa de blodigste Krige mod Barbarer og andre i Krigsvæsen mindre udviklede Folkeslag. —

Strax ved min Ankomst her til Hotellet bestilte jeg en let Frokost. Bedst som jeg sad ved denne, der bestod af Boeuf, Skinke, Porter, Plumbudding og Portvin, hørte jeg et stærkt Rabalder i Værelset ved Siden af; det lød som et Fald af en meget tung Gjenstand. Alt i mit Værelse dirrede og rystede, Glas og Flasker opførte en lystig Hornpipe, og min Stol fik mig til at sande: „Rule Britannia!“; det Eneste, der ikke kom i Bevægelse, var den stive Gentleman, der fungerede som Opvarter. Paa min Opfordring gik han dog ind og saa, hvad der var paafærde. Han kom strax tilbage og sagde, ligesaa rolig som før: „Det var Hans Herlighed, Lord Cavendish, der blev myrdet.“ — „Myrdet! . . . . Fik man grebet Morderne?“ — „Nei! De bestilte en Cab hos Portieren og kjørte bort.“ — „Og saaledes lader man Hans Herlighed dø? . . . Men hvad siger Folk dog til dette?“ — „Nu er det forbi med den Herlighed!“

Vi bleve her afbrudte, da nogle umenneskelige Hyl og Skrig lød op til os fra Gaden; jeg troede, man havde grebet Morderne, og styrtede til Vinduet. Nede paa Gaden tumlede store Menneskemasser frem og tilbage, man boxedes og pryglede løs paa hinanden med Knipler, kastede med Sten og dunkede hinanden i Hovedet med lif-preservers. — „Min Gud, der er Oprør!“, raabte jeg. — „No!“, svarede Opvartergentlemanen, „det er bare Mødet, der er forbi.“ — „Mødet? Formodentlig et Valgmøde, for der har jeg nok hørt det gaar lidt livligt til.“ — „No! Det var blot et Massemøde, hvor man har vedtaget en Adresse til Ministeriet om Fredens Bevarelse.“ — „Jamen, de Folk dernede . . . .“ — „Ja, det er Fredsvenner.“

England er Fredens Asyl; men jeg reiste dog derfra, saasnart jeg kunde.

Peking, April 1882.

Et Par Skuffelser vare mig forbeholdte strax ved min Ankomst; thi jeg havde som Barn lært, at Kineserne som vore Antipoder altid vende Benene i Veiret og den eneste, jeg har set staa paa Hovedet, var en Toldbetjent og det var i mine Kufferter. Det er ligeledes en Feil, naar det i Geografien hedder sig, at Kineserne ere den største Nation i Verden; Sandheden er, at det er ganske smaa Folk. Det eneste, som er stort hos dem, er deres Løgnagtighed og deres Haarpidske, hvilke sidste de haandtere med en saadan Færdighed, at Kudskene blot ved en lille Bevægelse med Hovedet kunne slaa et vældigt Knald.

I Søndags foretog jeg en Seiltur paa en lille Bark ned ad Hoangho eller den gule Flod, saaledes kaldet paa Grund af, at Enhver, som kommer i Nærheden af den, strax faar den gule Feber; men da mit Fartøi jo var en veritabel Kinabark, var jeg aldeles ikke ængstelig for Feberen.

Kineserne holde meget af at spise Svaler, men spise da gjerne Reden med. En saadan Rede er forresten ikke nogen tosset Ret, naar der blot er dygtig mange Æg i den.

Dette er det første Folkefærd, hvor Kvinderne have set skjævt til mig.

St. Petersborg, Mai 1882.

Høistærede Peter Sørensen & Co.! Jeg sender Dem mine Meddelelser herfra paa et Brevkort for at spare det herværende Politi den Uleilighed at aabne et lukket Brev. De maa imidlertid ikke heraf slutte, at her hersker Censur, aldeles ikke: man har Ret til frit ud at skrive om Tilstandene her, hvad man vil, og Politiets Gjennemlæsning heraf bidrager aldeles ikke til at formindske Korrespondenternes gunstige Dom.

Den almindelige Fremstilling af de mange Fængslinger her, er ganske og aldeles usand. Rusland er lige saa fredeligt som England. Jeg havde vel personlig det Uheld strax at blive holdt arresteret i længere Tid; men det var kun en lille Misforstaaelse.

Den Paastand, at Embedsmændene her ere bestikkelige og af Ordet „Skrupler" kun kjende de 6 sidste Bogstaver „Rubler", er fuldstændig falsk. Hvorledes jeg slap ud af mit Fængsel, skal jeg fortælle Dem mundtlig; De ved, hvor stor Pris jeg sætter paa den gyldne Frihed.

Paa Grund af min Fængsling er det ikke store Sager, jeg kan fortælle Dem om Rusland.

Den vigtigste Mand i et russisk Hus er Portneren, Dwornikken, der har Fuldmagt til at give og nægte Beboerne Udgangstilladelse og som hver Uge skal give dem Karakter i Orden og Opførsel. En Portner er den ubestikkeligste af alle Embedsmænd; De kan derfor forstaa, hvor meget det kostede mig at faa Lov til at komme og gaa, naar jeg vilde ... Dog nærmere herom mundtligt!

Om de politiske Forhold kun følgende: Det russiske Folk bestaar jo hovedsagelig af Slaver og behandles i Overensstemmelse hermed ... Nei, jeg vil dog hellere fortælle Dem herom mundtligt!

Jeg lægger forøvrigt nu Brevkortet i en forseglet Konvolut, da en Postmester — disse høre til de allerubestikkeligste Embedsmænd — har lovet mig at sørge for, at Politiet ikke faar Brevet at se.

Votre très humble Serviteur
Oldfux.

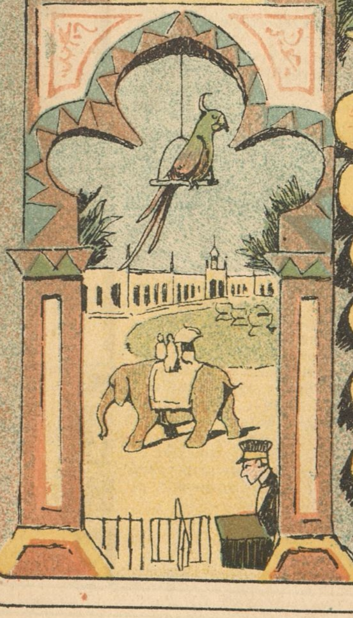

Konstantinopel, Juni 1882.

Jeg havde paalagt mig selv det Hverv at bereise Tyrkiet. Det var ikke nogen let Opgave at finde det; alle de Provinser, jeg kom til, viste sig nemlig ikke længere at høre til Tyrkiet; mine Landkort vare aldeles forældede; Tyrkiet ligger slet ikke mere der, hvor det laa, dengang jeg lærte Geografi. Tilsidst faldt det mig ind, at Konstantinopel dog vist endnu var Hovedstaden i Landet, og saa reiste jeg dertil; jeg saa strax, at jeg ikke havde taget Feil.

Det er i Hundedagene; det er et saa forfærdeligt Hundeveir, at Ingen vil jage en Hund ud, men alligevel vrimler alle Gader af Hunde; her kommer en af disse vantro Hunde luskende ud af Kiosken tilhøire, hist driver en anden ind i Divanen tilvenstre, og Basaren er garneret med Tusinder i alle Farver. Man kan strax se, at dette Land snart maa gaa i Hundene.

Byen lider som bekjendt ikke af Renlighed. Naar man har set den Bunke Støv, der hviler over Alt, forstaar man Nødvendigheden af for de Indfødte at benytte enhver Leilighed til at ryste Støvet af deres Fødder. Gadefeining kjendes ikke. Alt, hvad man ikke har Brug for, kaster man ud paa Gaden; man vader til Knæerne i Divanhalm, opslidte tyrkiske Tøfler ligge og flyde overalt, osv.; det ser ud, som om hele Landet var ifærd med at holde Flyttedag. Det er ikke saa underligt, man siger, det er snavs med Tyrkerne.

Tyrkiet regjeres af en Sultan, som igjen regjeres af 3-400 Koner, som igjen regjeres af Eunucherne, som igjen regjeres af Ministrene, som igjen regjeres af Sultanen. Derfor dø ogsaa de fleste Sultaner i en ung Alder af Gift.

Af Alt, hvad jeg ser, faar jeg det Indtryk, at Samfundet er tyrkisk blomraadent. Det varer ikke længe, før Porten siger „Bum“!

Honalulalu, Juli 1882.

Pyh, sikken Varme! Jeg har nu ledt hele det indre Afrika igjennem efter Stanley og endnu ikke kunnet hitte ham. Det Mærkeligste er, at her slet ingen Skjulesteder er for ham, da det hele, jeg hidtil har set, ikke er Andet end en flad Sandørken — det er en af de nøgneste Sandheder! — ligesaa flad som Nørrefælled uden Køer, saa jeg tror nok, at han aldrig har været her og heller aldrig fundet Livingstone, som vel heller aldrig har været her.

Alle de indfødte Høvdinger forsikre iøvrigt, at de aldrig før have set nogen saa hvid Mand som mig, hvad der dog vist er den sorteste Usandhed, da jeg er dygtig solbrændt og tilmed ikke har været vadsket i 3 Uger.

Min nuværende Vært, hvis Navn jeg aldrig lærer (jeg har bare en svag Forestilling om, at det begynder med en halv Snes V'er og ender med mindst lige saa mange N'er) modtog mig med den største Varme og stillede strax sit eget Sovetelt til min Disposition. For mig blev det imidlertid ikke noget Sovetelt; thi jeg kunde ikke sove for en stikkende Kløe i hele Kroppen. Jeg har en Formodning om, at i disse varme Egne stikke Maanens Straaler ligesom Solens. Søvnløsheden drev mig paa Antiloppejagt, der gav et rigt Udbytte; flere hundrede Dyr fik deres Knæk. Det var aabenbart det mest bevægede Afsnit af min „Reise gjennem de Sortes Fastland“

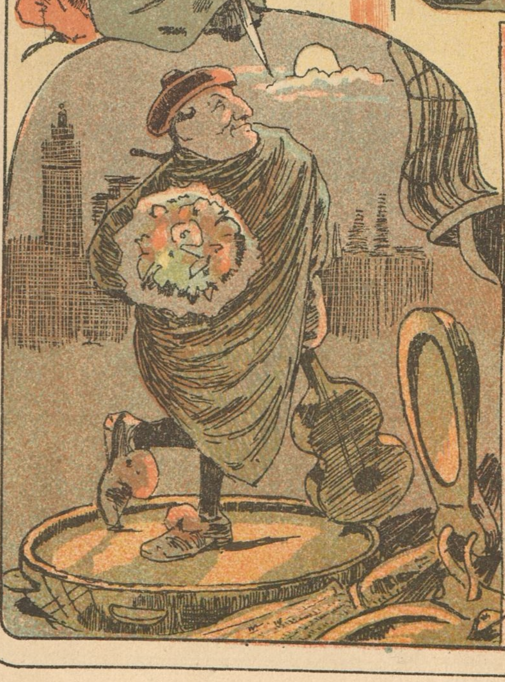

Sevilla, August 1882.

Strax efter min Ankomst hertil begav jeg mig hen til Barberen; men det Eneste, hvorved denne for sin gode Tone ellers berømte Person viste sit musikalske Geni, bestod i, at han flaaede mig efter Noder.

Fra Figaro gik jeg hen i Cirkus og saa Toreadoren; det var et besynderligt Tyreskue! Først kom der en udmaiet Fyr springende ind paa Arenaen og derpaa kom der en udmaiet Tyr kort efter. Fyren greb Tyren ved Hornene; men det varede ikke længe, før Tyren fik et Horn i Siden paa ham. Til Gjengjæld fik nu Fyren et Horn i Siden paa Tyren og slog i den Grad til Tyren, at, da den omsider havde rendt Hornene af sig, var der af hele Tyren ikke et Stykke ordenlig Boeuf tilbage; det Hele var ikke Andet end Bankekjød.

De fleste Mennesker her synes at være Ligbærere, at dømme efter deres lange Kapper. Det er ellers besynderligt nok, at Saamange kunne leve af den Bestilling; men jeg har hørt, at naar det kniber med Dødsfaldene, ere de ikke bange for selv at hjælpe lidt paa Forretningen, enten ved et lille Stik af en Dolk eller ved en Skefuld Spanskgrønt.

Spanierinderne gaa altid med et meget tæt Slør for Ansigtet, hvilket klæder henrivende, især de Gamle og Grimme; forresten ere de meget kokette og slet ikke saa spanske, som Rygtet siger.

I Søndags var jeg i Alhambra, et Forlystelsessted, der ikke har kunnet holde sig, men er gaaet fallit ligesom vort i sin Tid.

Forøvrigt befinder jeg mig rigtig i mit Es, naturligvis et spanskt Es.

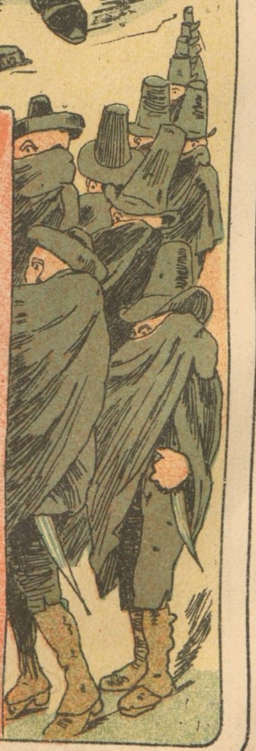

Piazza del Popolo, September 1882.

I Overensstemmelse med det bevingede Ord „alle Veie føre til Rom“, naaede jeg da i Begyndelsen af Maaneden til „den evige Stad“ pr. Veturin fra — Turin, efterat have passeret over Bjerge og Dale, gjennem Sumpe og Skove. Apropos om Skovene: hvergang jeg i disse følte mig lidt uhyggelig tilmode, søgte jeg at dulme min Angst, idet jeg, om end i stærk Tvivl om min Sanddruhed, sang: „Der er ingen Røvere i denne Skov.“

Da Øiemedet for min Reise er at samle nye Indtryk, kan jeg ikke klage over Italien; thi hvad de forskrækkelige Kjøretøier ikke har bibragt mig om Dagen af nye Indtryk, det har de smaa vingeløse Springfyre om Natten, i Forening med beslægtede menneskevenlige Skabninger — jeg har aldrig før i mit Liv havt saa mange Stik paa Haanden.

Her i Rom var ellers noget at tage vare for en eller anden Velhaver, der vilde bygge Ruiner af gamle Marmorkirker op.

Om ikke lang Tid tager jeg herfra for at prøve paa at faa Neapel at se uden at dø.

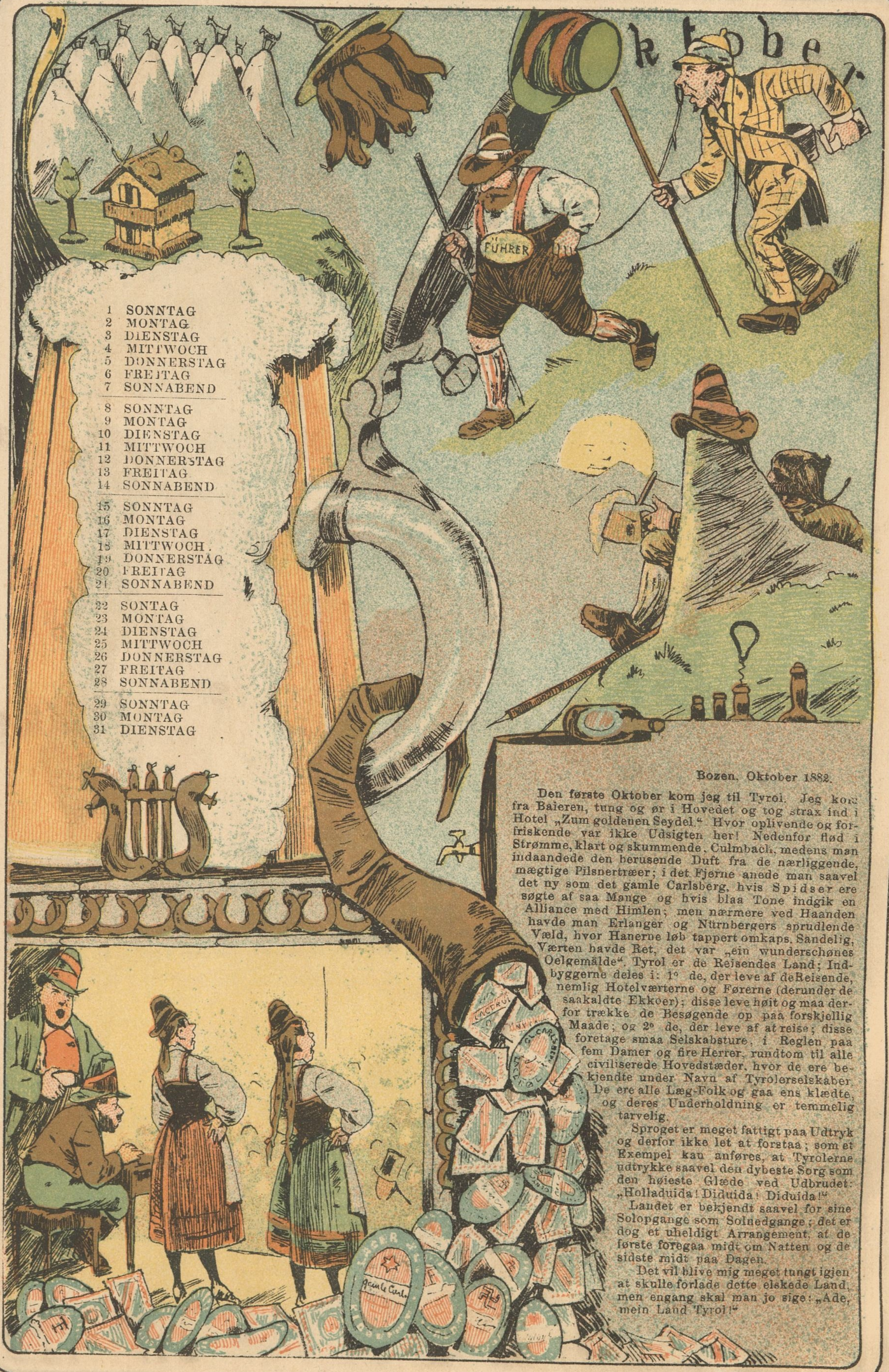

1 SONNTAG
2 MONTAG
3 DIENSTAG
4 MITTWOCH
5 DONNERSTAG
6 FREITAG
7 SONNABEND

8 SONNTAG
9 MONTAG
10 DIENSTAG
11 MITTWOCH
12 DONNERSTAG
13 FREITAG
14 SONNABEND

15 SONNTAG
16 MONTAG
17 DIENSTAG
18 MITTWOCH
19 DONNERSTAG
20 FREITAG
21 SONNABEND

22 SONTAG
23 MONTAG
24 DIENSTAG
25 MITTWOCH
26 DONNERSTAG
27 FREITAG
28 SONNABEND

29 SONNTAG
30 MONTAG
31 DIENSTAG

Bozen, Oktober 1882.

Den første Oktober kom jeg til Tyrol. Jeg kom fra Baieren, tung og ør i Hovedet og tog strax ind i Hotel „Zum goldenen Seydel." Hvor oplivende og forfriskende var ikke Udsigten her! Nedenfor flød i Strømme, klart og skummende, Culmbach, medens man indaandede den berusende Duft fra de nærliggende, mægtige Pilsnertræer; i det Fjerne anede man saavel det ny som det gamle Carlsberg, hvis Spidser ere søgte af saa Mange og hvis blaa Tone indgik en Alliance med Himlen; men nærmere ved Haanden havde man Erlanger og Nürnbergers sprudlende Væld, hvor Hanerne løb tappert omkaps. Sandelig, Værten havde Ret, det var „ein wunderschønes Oelgemälde". Tyrol er de Reisendes Land; Indbyggerne deles i: 1° de, der leve af deReisende, nemlig Hotelværterne og Førerne (derunder de saakaldte Ekkoer); disse leve høit og maa derfor trække de Besøgende op paa forskjellig Maade; og 2° de, der leve af at reise; disse foretage smaa Selskabsture, i Reglen paa fem Damer og fire Herrer, rundtom til alle civiliserede Hovedstæder, hvor de ere bekjendte under Navn af Tyrolerselskaber. De ere alle Læg-Folk og gaa ens klædte, og deres Underholdning er temmelig tarvelig.

Sproget er meget fattigt paa Udtryk og derfor ikke let at forstaa; som et Exempel kan anføres, at Tyrolerne udtrykke saavel den dybeste Sorg som den høieste Glæde ved Udbrudet: „Holladuida! Diduida! Diduida!"

Landet er bekjendt saavel for sine Solopgange som Solnedgange; det er dog et uheldigt Arrangement, at de første foregaa midt om Natten og de sidste midt paa Dagen.

Det vil blive mig meget tungt igjen at skulle forlade dette elskede Land, men engang skal man jo sige: „Ade, mein Land Tyrol!"

ovember
1 MERCREDI
2 JEUDI
3 VENDREDI
4 SAMEDI
5 DIMANCHE
6 LUNDI
7 MARDI
8 MERCRED
9 JEUDI
10 VENDREDI
11 SAMEDI
12 DIMANCHE
13 LUNDI
14 MARDI
15 MERCRED
16 JEUDI
17 VENDREDI
18 SAMEDI
19 DIMANCHE
20 LUNDI
21 MARDI
22 MERCRED
23 JEUDI
24 VENDREDI
25 SAMEDI
26 DIMANCHE
27 LUNDI
28 MARDI
29 MERCRED
30 JEUDI
CAFE
CAFE
Paris. November 1882.
Boulevard des Italiens, Café Riche.
Lige i dette Øieblik arriveret. Uagtet mit noget mangelfulde Kjendskab til Sproget opdagede jeg snart, at der var noget Galt paafærde. Ingen Tvivl om, at en Revolution er i Udbrud. Folk løbe frem og tilbage paa Boulevarderne som Besatte. Kudskene skrige og true ad hinanden med Pidskene. Halvvoxne Drenge og Mænd fare løs paa Fodgjængerne med Aviser og politiske Piecer i Haanden, idet de raabe: „La Liberté", „La France", La République Française", „L'indépendance" og lignende politiske Stikord. En Skare Blusemænd ere i en nærliggende Tværgade ifærd med at tage Brolægningen op for at lave en Barikade, og, hvad der er det Forargeligste, Politibetjentene fraternisere med dem og befale Vognene, der ville kjøre ned ad Gaden, at vende om, ret som om det gjaldt et almindeligt Brolægningsarbeide. Lige over for mig bekjendtgjør en Handlende, at han udsælger Petroleumslamper under Indkjøbspris — naturligvis! Hvad Værdi har Lamperne, naar al Petroleummen skal anvendes til at stikke Byen i Brand med? Der er ikke Tvivl om, at der forestaar en frygtelig Gadekamp. Alle Folk ere nervøse og ophidsede. Endogsaa Opvarteren, der før bragte mig Kaffe, glemte at give mig Penge igjen og spildte Kaffen ned over mig. Uh, det løber mig koldt ned ad Ryggen!

Sprogø, December 1882.

Den 16. December. Endelig naaede jeg da i en forrygende Snestorm af N.N.V. hjem i vore egne, arktiske Farvande! Den Expedition, hvortil jeg hører, slap vel over Lillebelt og fik passeret Øen Fyen; men da vi vilde sætte over det næste Sund, standsedes vi af Isen, denne Danmarks jævnlige Bæltespænder. Vi satte Baadene ud med Proviant for to Dage. Efter en farefuld Reise, da vi jævnlig maatte slæbe Baadene over Isen, naaede Expeditionen den lille Ø Sprogø. Vi traf her nogle faa Mennesker, der tog vel imod os og hos hvilke vi tiltuskede os Levnetsmidler. Vi overnattede i en af de Indfødtes Hytter.

Den 17. December. Veiret forhindrede os idag fra at naa videre. Vi benyttede Tiden til meteorologiske Iagttagelser. „Ingen Udsigt til nær Forandring.“ Det er ikke godt: ikke at have Andet i Kikkerten. Nogle forsøgte idag en Tur med Slæderne, medens et Par Andre af os vare paa Jagt, da Provianten begynder at slippe op. Sneen ligger 12 m.m. høi udenfor Hytten.

Den 18. December. Atter samme Veir. Provianten utilstrækkelig. Hver Mand fik en halv Pægl Spiritus. Henad Aften saa vi en Bjørn.

Den 19. December. Idag gik igjen to Mand ud med Hundene for at skyde. Da de vilde skyde Gjenvei over Isen, faldt de i en Vaage. Om Aftenen studerede vi efter Sædvane atter Kortene. Hver Mand fik en hel Pægl Spiritus, varmt Vand og Sukker. Den Aften saa vi flere Bjørne.

Den 20. December. Det er et forfærdeligt Land at reise i ved Vintertid. Ud-
sigterne ere stadig kjedelige. Sikken en Portion Is! Blæsten varer ved; det er en kold
en. Vi gjorde endnu et Forsøg paa at komme afsted med Baadene; men der kom igjen
en Mand iveien med en Slæde — — —

Da jeg betvivler, at jeg nogensinde slipper levende herfra, kaster jeg dette Dag-
bogsblad i en tømt Is-Punscheflaske i Søen og beder venligst „den retsindige Finder“ af-
levere det til Firmaet Peter Sørensen & Co. i Kjøbenhavn, tilligemed en venlig Hilsen fra
dets paa sidste Vers syngende,

ærbødige

Oldfux.

NYTAARSVERS

Til en Fader.

Kjære Fader, gid Du trænge
Ei til Penge maa iaar,
Saa at mange Lommepenge
Jeg af Dig, o Fader, faar.

Til en Søster.

Ønske vil jeg, Himlen give
Vil Dig snart en Ægtemand,
Saa til næste Aar vi blive
Fri for Dig i Hjemmet kan.

Til en Svigermoder.

Jeg lyksalig vil mig prise,
Dersom opfyldt bli'er min Bøn:
Himlen samme Blidhed vise
Dig, som Du Din Svigersøn.

Til en Mælkesøster.

Fra vor Fødsel ufortrøden
Gik vi samme Mælkevei.
Gid, at Du maa skumme Fløden;
Ballen det er nok til mig.

Til en Rebslager.

Du, som Reb og Touge slaar,
Venligst mod mit Ønske tage:
Gid, det i det nye Aar
Altid gaa for Dig tilbage!

Til en Jæger.

Nok jeg Ønsket opfyldt faar,
Som jeg Dig, o Ven, vil give:
Gid, for Dig det næste Aar,
Maa et rigtigt Skudaar blive.

Til en Kreditor.

Du mit Ønske kan behøve:
Himlen skue til Dig ned
Og Dit Sind og Hjerte øve
Udi from Taalmodighed.

Til en Skibskaptein fra hans Hustru.

For et Kompromis jeg nu
Her idag vil tage Or'et:
Ude — der maa gjerne Du,
Hjemme — der staar jeg ved Roret.

Til en Liniedanser.

Samme Raad jeg giver Dig,
Som i dette Aar, for næste:
Glem ei, at den lige Vei
Altid er og bli'er den bedste!

Til en Rødhaaret.

Gid, at Du maa leve fort
Udi Glæde hele Aaret;
Men hvis Du Dig ærgrer sort,
Saa begynd da først med Haaret.

Til Læseren.

Gid, Du til Nytaarsgave maa
Mange — mange „Oldfuxer" faa.

Sundhedsvedtægt for Strandveien for Sommeren 1883.

I. Med Hensyn til Svineriet i Husene.

1. De daglige Rum bør ikke være altfor rummelige eller have altfor stor Højde til Loftet, da smaa Rum i en fortrinlig Grad anses forat befordre Udviklingen af et snævrere Familieliv.

2. Det Samme gjælder om Soverummene. Sengestederne bør helst anbringes paa Gulvet i Form af Søstersenge, dog kunne ogsaa Hængekøier anbefales, naar de anbringes paa samme Maade som i Skibe, herved undgaas Tilfælde af Sovesyge eller den usunde Lyst til at sove høit op ad Dagen.

3. Af Hensyn til de mandlige Beboeres Velbefindende bør der vaskes Gulv og holdes Rengjøring saa ofte som paa nogen Maade muligt.

4. Om Dagen skulle Beboerne, saavidt Veirforholdene tillade det, opholde sig i det Frie, i hvilken Hensigt der bør opstilles smaa Hytter af Bastmaatter, Lærred eller lign., helst saa nær som muligt ved Strandveien. Ved Vandet kunne ogsaa de patenterede Dykker-Filttelte anvendes.

5. Det tilraades i Foraars- og Efteraarsmaanederne at holde en Themaskine i Kog til Opvarmning af Rummene.

6. Paa Grund af Næringsmidlernes forsvindende Egenskaber fraraades det at have Kjøkkenet indrettet til fælles Afbenyttelse med de Indfødte.

II. Med Hensyn til Svineriet udenfor Husene.

1. For at rense Luften for ildelugtende Ingredienser anbefales det at ophænge vaade Fiskegarn rundtom Boligen, ligesom ogsaa Ophobning af Tang i Strandkanten har vist sig hensigtsmæssig i saa Henseende.

2. Det forbydes at ødsle med Pladsen ved at anvende store Jordarealer til Luxushaver, i hvilke der udelukkende er indrettet Bede med Konkylier, og udstrakte Plainer, paa hvilke der ene og alene dyrkes Croquet.

3. Vandet i Brønden vil vinde i Velsmag, naar denne anbringes i umiddelbar Nærhed af Svinestien.

4. De Beboere, som bruge Brønd og som ikke ere i Opposition til Statskirken, skulle hver Morgen begynde med at overvære Udførelsen af en Koral.

III. Med Hensyn til Svineriet paa Veiene.

1. So i Hul tillades ikke paa offenlig Plads eller Vei.

2. Det forbydes Kagekonerne at holde røde Grise.

IV. Med Hensyn til Opførelsen og Indretningen af Badehuse.

1. For Afstanden mellem Badehuse og den nærmest befærdede Vei gjælde de samme Regler som for Byen Kjøbenhavns Vedkommende, altsaa skal Afstanden være ligesaa lang som den mellem Langebro og Ryssensteens Badeanstalt.

2. Fuldstændig Badedragt er ikke nødvendig, men det er ikke tilladt Nogen at bade uden at bære Svømmebenklæder af samme Slags som dem, der anvendes paa Ryssensten.

V. Med Hensyn til den offenlige Fred og Ro.

1. Søndagen bliver igjen at betragte som en Hviledag, hvorfor Modtagelsen af Gjæster fra Lørdag Aften til Mandag Morgen forbydes.

2. Hoirøstet Croquetspil maa ikke finde Sted i Nærheden af offenlig Vei eller Plads.

3. Det er ikke tilladt at udføre større eller mindre Salonkompositioner paa Pianoforte for aabne Vinduer, medmindre der mellem det nærmest beboede Hus og Spillehuset er et frit Spillerum af 1000 Alen.

4. Unge Damer, hvis Badning medfører Skrigen og Hvinen, maa ikke tilstedes Adgang til Badehuse uden Ledsagelse af Børne.

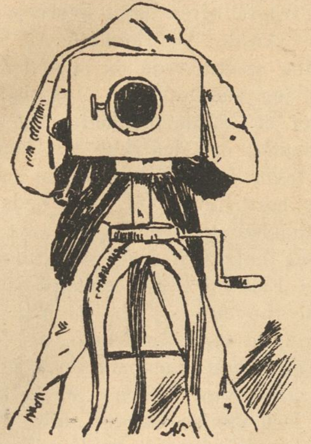

Hos Fotografen.

Dramatisk Situation med Sang.

Personerne.

Knud Warming.
Magna Bendz.

Et Venteværelse hos en Fotograf. Midt paa Gulvet et stort rundt Bord uden Tæppe med mange store Albums og forskjellige Stativer med Fotografier, om Bordet Lænestole og andre Stole af forskjellig Facon, ikke to ens. I Baggrunden Dør, tilhøire for den et stort Paaklædningsspeil, tilvenstre et fingeret Skrivebord med Vaser med Papirsblomster. Dør paa venstre Side. I høire Forgrund et fingeret Pianoforte. Paa Væggene store Udhængsskabe med Fotografier, og paa forskjellige Steder i Værelset et Stykke af en Balustrade, en lille Søile med et antikt Broncehovede, Smaaborde af forskjellig Form, en spansk Væg med graamalet Skovdekoration og andre Dekorationsgjenstande.

Knud (taler ud af Døren tilvenstre).

Fem Minutter? . . . Tak skal De have, det var jo rart! . . . Jeg kjender Deres fem Minutter, det vil sige det Samme som et Kvarter . . . Hvad? — Jo, det vil! Et helt Kvarter, maaske en halv Time! . . . Og hvad skal jeg saa bestille her imedens? . . . Hvad behager? Om det kan more mig at se i Albummerne? Nei, det ved Gud, det ikke kan! De kunde ligesaa gjerne spørge, om det kunde more mig at se Idiotanstalten. Men jeg vil sige Dem, jeg venter heller ikke en Sekund over de fem Minutter, saa vil jeg tages af . . . Hvad for Noget? . . . Skal jeg vente, til De siger Værs'god? Aa, forsvind De i Deres Camera obscura! (smækker Døren i.) Saadan er det altid med de Fotografer! Nu havde han bestilt mig herop til Kl. 11 idag, og saa er han optagen . . . Det vil sige, jeg kom naturligvis ikke før henad halvtolv, for man ved jo, de Fotografer aldrig er præcise! . . . Naar det saa endda var til En, jeg brød mig om, at jeg skulde fotograferes, saa fik det gaa; men jeg har ikke det Ringeste tilovers for hende, der skal have det. Det er min gamle Lærerinde ovre i Mariager, som lærte mig og alle Byens Drenge og Piger det første a-b, ab, b-a, ba, dengang jeg var en 5-6 Aar gammel. Ja, Herregud, nu holder det gamle Liv 25 Aars Jubilæum, og saa skal hun have et Album med Portrætter af sine forhenværende Elever. Det bliver et kjønt Galleri! Hun kan naturligvis ikke kjende en Eneste af os igjen . . . det er i det Hele et Held, at hun er halvblind! . . . Et Album: . . . Det er ogsaa Noget at give saadan en fattig, forsulten Stakkel som hende, hun kan s'gu da ikke se sig mæt paa vore Uglebilleder. De skulde hellere give hende ligesaa mange Lammehoveder in natura, dem kunde hun dog have nogen Nytte af! . . . Hvad skal jeg bestille, medens jeg gaar her og venter? Jeg hader at vente! Jeg har ikke det Mindste imod at drive en Time eller to, men vente i fem Minutter — uf! . . . Saa er der ogsaa altid saa rart hyggeligt i saadan et Venteværelse, det ser ud, som det aldrig havde ventet, der skulde komme Folk. Det er saadan en Mellemting mellem et Paaklædningsværelse og en Marschandiserboutik. (gaar omkring.) Vil De bare se, ikke to ens Stole! Og saa kan man se paa dem, at de ikke er beregnede til at sidde paa længere, end medens man tages af. Denne her er for de solide Folk, Pengematadorerne! (sætter sig i en stor Lænestol.) Vigtig Mine, Næsen op! . . . „Tolv Procent, det kan jeg s'gu ikke nøies med, tyve! Tyve maa jeg have! Store Nordiske er gaaet $1/2$ op, jeg sælger, Burmeister & Wain $1/2$ ned, jeg kjøber!“ (reiser sig.) . . . Og denne her er for de aandrige Folk, de kan nu ikke indtage en almindelig Stilling, de maa sidde overskrævs, med Armene paa den udpolstrede Ryg. (sætter sig som antydet paa en anden Stol.) . . . Saadan! (purrer op i sit Haar.) Yndige, krøllede Lokker, interessant Blik! . . . »Jeg kunde magelig sige en Aandrighed lige paa Stedet, men jeg gjør det ikke, jeg gjemmer den til mine udødelige Værker!“ . . . Og saa alt det andet Skramleri! Se her (hen ved Ballustraden.) det er Noget for de unge Skuespillere! . . . Saadan! Frakken flot tilbagekastet og det ene Ben kastet nonchalent op paa Gelænderet . . „Det kan ikke nytte Dem Noget, hvad De saa siger, Frøken, De er forelsket i mig! De kan jo ikke lade være at gaa ind og kjøbe dette Fotografi, naar De ser det i Vinduet hos Bojesen.« . . . Og saa denne Skovdekoration, den sværmer Lyrikerne for . . . (sætter sig paa en Sten ved samme.) Siddende paa en vældig Kampesten af Træ og med en lille Noterbog i Haanden:

»Blandt Skovens Kroner er mit Hjem,
Der flyver højt min Fantasi,
Der spirer mine Digte frem,
Og tvende Kroner koster de.«

(reiser sig.) Saa! Nu er jeg kjed af det! Hvad skal jeg nu finde paa? . . . Jeg tror, jeg vil spille lidt Klaver, saa gaar Tiden med det. (hen til Klaveret, sætter sig, lukker det op, vil slaa en Akkord an; ingen Lyd.) Saa for Pokker! Ikke en Tone i Livet! Det er den rene Humbug! Det er et døvstumt Klaver! (reiser sig.) Jeg vilde ønske, at det, min Værtindes Datter klimprer paa fra Morgen til Aften, var lavet af samme Instrumentmager. (hen ved Bordet i Midten, sætter sig.) Nu er her ikke Andet end Albummerne tilbage! (tager et Album.) Naar der nu var det Mindste ved dette Album, saa fandt jeg Hendes Portræt deri. (blader i det.) Nei, naturligvis! Lutter Skabilkenhoveder! Langnæsede Skjønheder og

braknæsede dito, Deiligheder i alle Dimensioner, tykke som Spækhøkerkoner og tynde som Sarah Bernhard, Yndigheder i alle Aldre, frisk Barnemad og opvarmede Levninger, men (synger:) »Hende er det dog ikke! Nei, hende er det dog ikke!« (lægger Albummet og reiser sig.) Nei, saadan Noget passerer aldrig i det virkelige Liv. Havde det været i en Komedie, saa havde naturligvis min Elskedes Portræt været der; saa fik jeg at vide, hvem hun var, og hvor hun boede, foer som en Vanvittig nedad Trapperne, tog en Droschke... (har faaet Haanden ned i Buxelommen.) Nei, det gjorde jeg ikke — af visse Grunde — det er allerede den ottende i Maaneden... (tæller Pengene, han har taget op.) 25...5.... 2...32 Øre, det er hele Beholdningen! Ja ja, det er nok til en Sporvognsbillet... Saa kjørte jeg altsaa i Sporvogn ud til hendes Bopæl, styrtede lige ind i Stuen til hende, kastede mig for hendes Fødder og udraabte: »Jeg elsker Dem!« ...Ja, for det er nu sandt, det gjør jeg! Elsker hende voldsomt, skjøndt jeg kun har set hende en eneste Gang i mit Liv, ... men saadan et Par Øine og saadan et Smil og saadan en Stemme — aa, ti stille! ... Det var i Onsdags Aftes ude paa Tivoli — ja, for jeg hører til de Konservative og ikke til de Nationale — altsaa!

Sang No. 1.

Mel.: Det var en Aften paa Tivoli.

1.

Det var i Onsdags paa Tivoli,
Paa Pladsen op og ned dér gik jeg,
Jeg saa misundelig paa Pipi,
Som glad en Elefantøl fik sig.
Med Eet en Kvinde jeg saa i Vrimlen
Med Øjne blaa — ja som selve Himlen!
Og jeg var væk — aldeles væk!

2.

Jeg saa paa hende, hun saa paa mig,
I Skjul bag Ryggen der af Tanten,
Som sagde: »Kom, lad os gaa vor Vei!
Hvad er at se paa Elefanten?«
Thi Tante kunde slet ikke gjætte,
Hvad vel vor Mening den var med dette:
: Pipi — Titi! :

3.

Ved Plainen vi i Trapez dem saa,
De gjennem Luften foer som Lynet,
Men Tanten hvisked: »Kom, lad os gaa!
Man Hjertebanken faar ved Synet.«
Men langtfra Tante var stadig Tanken,
At Andet kunde gi'e Hjertebanken
|: End det Trapez. :|

4.

Paa den elektriske Bane rundt
Vi kjørte, indtil Tanten mukked:
»Jeg tror, den Herre tilsidst faar Ondt,
Gud, hørte Du, hvordan han sukked!«
Thi Tante kunde jo ikke ane,
Mit arme Hjerte paa denne Bane
|: Fik Banesaar. :|

Jeg fulgte efter dem, hvorhen de gik, men hvorledes skulde jeg komme til at tale med hende? Jeg spekulerede og spekulerede. Endelig finder jeg paa en Ide! Jeg lader, som jeg har fundet et Lommetørklæde, og gaar hen og spørger hende, om det ikke var hende, der tabte det; saa tager jeg mit eget frem og viser hende, hun siger naturligvis Nei, jeg beder undskylde min Feiltagelse, jeg troede, det var hendes, fordi jeg var saa heldig at staa ved Siden af hende og hendes Familie i Koncertsalen under Symfonien...Beethoven — ah! Genial — aa! ... Saa er vi inde paa Musikken, og den har som bekjendt mere end eengang leveret Introduktionen til baade »Frierens Besøg« og »Bryllup i Udsigt« ... Det var jo nok en lidt dristig Maade at introducere sig paa i en Familie, men hvad, i en snæver Vending ... Der var ikke Tid til lang Betænkning. Jeg gaar altsaa hen til hende, gjør mit allereleganteste Buk — saadan lidt til Siden —. »Undskyld, Frøken!«, siger jeg, »har De ikke tabt Deres Lommetørklæde, jeg fandt nemlig et, og jeg synes ...« Hun stikker først den ene Haand i den ene Lomme, og saa den anden Haand i den anden Lomme, og tilsidst begge Hænderne i begge Lommer, og saa udbryder hun: »Gud jo, jeg har det ikke!« ... Jeg tilstaar, jeg havde ikke ventet dette Svar, men jeg lod mig dog ikke forbløffe. »Saa er det maaske dette?«, siger jeg og griber i min Brystlomme forat tage mit eget frem. Kan De tænke Dem min Forvirring og Skræk, da det ikke er der? Jeg gaar altid med Lommetørklædet her, jeg kan ikke begribe det, og nu blev det min Tour at fare omkring med begge Hænder i alle Lommer. Ikke Spor af Lommetørklæde! Jeg maatte selv have tabt det eller glemt det hjemme. Situationen var slet ikke hyggelig, for hun og hele Familien stod og stirrede paa mig. Tilsidst hvæsede den gamle Heidukke af en Tante: »Naa, hvor bliver det af? Kan De ikke komme hid med Lommetørklædet?« — »Jeg kan ikke forstaa, hvor jeg har gjort af det?«, siger jeg, »jeg puttede det i en af mine Lommer.« — Jeg rodede videre omkring i Frakkelommer, Buxelommer, ja selv i Vestelommer ... Endelig støder jeg Gudskelov paa et Tørklæde i en af Overfrakkelommerne, jeg trækker lettet Veiret og raaber glad: »Her er det!« og trækker — en gammel Reiserviet op! ... Jeg havde nemlig faaet i Kommission af min Moder, der ligger paa Landet, at kjøbe et Dusin Mage til den... Tænk Dem, en Reiserviet! Jeg blev saa rød i Hovedet som en kogt Krebs — jo, jeg var s'gu godt i Salveten! Og hun — hun stod og lo af mig paa det Ubarmhjertigste og spurgte, hvornaar den Slags Lommetørklæder var bleven moderne, og Tanten skjældte mig ud for en Laps og en svensk Lommetyv og raabte efter mig, idet de gik ... (med en pludselig Overgang.) Det var da Fanden til Tid, det varer med den Fotograf! Bare han ikke har glemt at sige Værs'god ... Jeg tror, jeg gaar hen og kjøber et Fotografi af Gambetta eller Lønholdt, hun kan s'gu ikke

kjende mig alligevel! . . . (hen til Døren tilvenstre og dundrer løs paa den.) Hør, nu vil jeg minsandten ikke vente længere, nu gaar jeg hen til en anden Fotograf, De maa ikke bilde Dem ind, De er den eneste Fotograf her i Byen . . . Hvadbehager? . . . Maa jeg have lidt Taalmodighed? Jamen det har jeg ikke! Jeg hører til de urolige Børn og vil fotograferes øieblikkelig,

og hvis De ikke snart siger Vær's god, saa kan De være evig forsikkret om . . .

M a g n a (træder ind fra Baggrunden).

Maa jeg spørge . . .

K n u d.

En Dame . . . (vender sig om, Begge udstøde et Overraskelsesudbrud.)

M a g n a (afs.).

Det er ham med Reiservietten!

K n u d (afs.).

Det er Frk. Pipi og Titi!

M a g n a.

Er det maaske Hr. Fotograf Seydler?

K n u d.

Nei, min Frøken, jeg kan nok engang imellem lave en lille Plade saadan som iforgaars paa Tivoli, men Fotograf er jeg ikke.

M a g n a.

Men det er jo her, han har Atelier, ikke?

K n u d.

Jo, det er ganske rigtigt her, men for Øieblikket er han optaget.

M a g n a.

Er han optaget? Vil det monstro vare længe?

K n u d.

Ja, det vil vist ikke gaa saa ganske hurtigt, for han er ifærd med at tage . . . tage En, der har St. Veitsdans, og de Folk er ikke videre rolige af sig. (hen til Døren tilvenstre og hvisker ud.) De behøver ikke at skynde Dem, det haster slet ikke!

M a g n a.

Det var dog mærkeligt, for han bestilte mig herop til Kl. $11\frac{1}{2}$.

K n u d.

Og saa kommer De først nu henad tolv?

M a g n a.

Ja naturligvis, Fotografer er jo aldrig præcise.

K n u d.

Gud, hvilken Sympathi! Det er akkurat mine Ord.

M a g n a.

Saa forstaar jeg, De synes saa godt om dem . . . De kan vel ikke sige mig, naar jeg kan træffe Hr. Seydler, for saa vil jeg hellere komme igjen.

K n u d.

Aa nei, Frøken, gaa ikke! Ser De da ikke, at det er Skjæbnens Bestemmelse, at vi skal træffe sammen? De har dog vel ikke taget mig min Optræden iforgaars fornærmelig op?

M a g n a (leende).

Paa ingen Maade! De skaffede mig en rigtig god Latter, og det sætter jeg megen Pris paa.

K n u d.

De er alligevel fornærmet.

M a g n a

Nei, jeg er ikke!

K n u d

Jo, De er! Jeg kan se det paa Dem . . . men det var ene og alene forat tale med Dem, jeg kunde ikke finde paa noget andet Middel . . .

M a g n a.

End en Reieserviet?

K n u d.

Ja, den forbistrede Reieserviet, det var dens Skyld, jeg maatte pille af! Jeg forsikkrer Dem, jeg har aldrig i mit Liv savnet et Lommetørklæde saa stærkt som i det Minut.

M a g n a.

Og saa fik De ovenikjøbet en lang Næse . . . Naa, men det er ikke værdt at tale mere derom . . . Jeg vil hellere gaa og komme igjen.

K n u d.

Aa nei, bliv nu et Øieblik! Fotografen maa strax være her . . . det var slet ikke sandt, at det er En med St. Veitsdans, der er derinde, det er En ved Jernbanen, ham, der fører Iltoget, saa De kan være vis paa, det gaar i en Fart. Og forresten maa De gjerne gaa ind før mig, jeg har slet ingen Hast.

M a g n a.

Jeg heller ikke!

K n u d.

Jamen jeg har slet ikke Noget tilovers for den, der skal have Fotografiet.

M a g n a.

Jeg heller ikke!

K n u d.

Jamen jeg er halvveis tvungen til det, jeg har slet ingen Lyst til at lade mig tage af.

M a g n a.

Jeg heller ikke!

K n u d.

Hør, det skulde da ikke være een og samme Person, der skal have vore Billeder?

Magna (leende).

Nei, det kan jeg dog ikke tro, for det er min gamle Lærerinde, der skal have mit.

Knud.

Ligesaa hos os! Det er ogsaa min gamle Lærerinde.

Magna.

Deres Lærerinde?

Knud.

Ja, Frk. Callesen.

Magna.

Frk. Callesen? Da ikke Frk. Callesen i Mariager?

Knud.

Jo netop! Men hvor kan De . . . De skulde da ikke være fra Mariager?

Magna.

Jo, det er min Fødeby.

Knud.

Min med! Det er storartet! . . . Byesbørn! . . . Maaske Skolekammerater! Jeg vilde ønske, jeg havde gaaet i Skole med Dem!

Magna.

Umuligt er det ikke, vi gik Piger og Drenge sammen.

Knud.

Vi har været Skolekammerater, det tør jeg vædde paa! . . . Hør, sig mig, hvad hed Du og hvornaar kom Du ud af Skolen?

Magna.

Nu gaar jeg!

Knud.

Aa nei, om Forladelse! Det var en Feiltagelse, det var af lutter Glæde over at træffe en Skolekammerat . . . Men sig mig Deres Navn!

Magna.

Nei, saa let skal De ikke have det, De skal værs'god gjætte.

Knud.

Jamen jeg har slet ingen Talent for Gaader . . . jeg giver fortabt!

Magna.

Nei, jeg siger det nu ikke.

Knud.

Aa, det var vel ikke umuligt at faa Dem til det?

Magna.

Tror De?

Knud

Ja, jeg gjør! Men sig mig, er De slet ikke nysgjerrig efter at faa at vide, hvem jeg er?

Magna.

Nei . . . Ja, det vil sige nok lidt — ganske lidt!

Knud.

Jamen jeg siger det nu ikke.

Magna.

Aa, jeg skal nok finde ud af det.

Knud.

Tror De? . . . Men hør, skal vi ikke sætte os? Tænk, vi har maaske siddet paa Skolebænk sammen . . .

Magna.

Det kan jeg ikke tro, for jeg pleiede altid at sidde paa første Bænk.

Knud.

Tak! Den var god! (smelder med Fingrene.)

Magna (hurtigt).

Bi lidt! Aa, gjør det igjen!

Knud.

Hvad for Noget?

Magna.

Saadan som De gjorde med Fingrene, slaa saadan et Smeld med dem.

Knud (gjør det).

Saadan?

Magna.

Javel! . . . Nu ved jeg, hvem De er en Søn af . . . den gamle, morsomme Prokurator Warming.

Knud.

Det er ganske rigtigt . . . men hvoraf gjætter De det?

Magna.

Aa, det er saadan af en vis Familielighed.

Knud.

Ja, man siger, jeg skal ligne min Fader voldsomt paa Næsen.

Magna.

Det er ogsaa lidt i den Retning. De ved nok, Deres Fader snusede temmelig stærkt . . . altfor meget — uf! Kan De huske hans Krave? Den var aldrig rigtig ren . . . som lille Pige troede jeg altid, han havde spildt Kaffe paa den.

Knud.

Det var overordenligt snusfornuftigt, men (ser ned ad sit Brystindlæg.) jeg synes ikke, her er Spor af Familielighed.

Magna.

Nei, det var heller ikke det, jeg mente! Men Deres Fader havde akkurat det samme Smeld med Fingrene, naar han havde taget sig en Pris Tobak; og da jeg nu saa Dem gjøre det, saa var det livagtigt, som jeg saa Deres Fader, naar han sad hjemme i Sofahjørnet og talte med Fader om Byraadet, for det var nu hans Kjæphest, og han saa endte med at tage sig en Pris og sige: »Jeg finder nu, at det er en Skandale af Byraadet, en komplet Skandale, min gode Bendz!«

Knud.

Tak for Oplysningen! Naa, saa De er en Datter af Doktor Bendz?

Magna (leende).

Av! Det gjorde jeg godt! Jeg sagde Dem det ligeud.

Knud.

At jeg Dumrian ikke strax kunde gjætte det . . . Nei, at De er den søde, lille Magna Bendz . . . Om Forladelse! Det er gammel Vane, saadan pleiede jeg altid at sige dengang . . . Forresten maa jeg sige, at De ikke kunde forlange, at jeg skulde kjende Dem igjen; jeg har ikke set Dem i hele ni Aar, og dengang var De kun tretten Aar . . .

Magna.

Medens De allerede var en fuldvoxen Herre paa sytten Aar med høi Hat og store stive Flipper! . . .

Det var da morsomt, at vi igjen skulde ses efter saa lang Tid! Vi har moret os sammen nogle Gange. (sætter sig.)

Knud.

Det har vi! Jeg morede mig altid bedst, naar De var med! (sætter sig.)

Magna.

Og hvor vi har leget sammen! Tagfat og Blindebuk og Enke . . .

Knud.

Og Mand og Kone! De var altid min lille Kone . . .

Magna.

Saa? Det kan jeg dog ikke huske . . .

Knud.

Jamen, det kan jeg! For De var saa gruelig tvær til at kysse!

Magna.

Ja, for De var saa voldsom slikvorn af Dem.

Knud.

Var jeg? Det ligner mig! Det har jeg forresten beholdt — jeg er det endnu!

Magna.

Og hvor tidt har vi ikke været paa Bal sammen? Det kan nok være, vi har danset med hinanden.

Knud.

Ja, over hundrede Mil, det tør jeg vædde paa! . . . Sidste Gang vi saas, det var ogsaa paa Nytaarsballet paa Raadstuen. Det var ganske kort, før jeg kom fra Byen.

Magna, (med et let Suk).

Ja, det var sidste Gang!

Knud.

Jeg kan tydeligt se Dem paa det Bal . . . De saa saa nydelig ud . . . De havde en skotsk tærnet Kjole paa.

Magna.

Kan De huske det? Jeg troede ikke, en saa voxen Kavaller, som De var dengang, havde Øje for saadan en ranglevorn Skolepige som mig.

Knud.

Det maa De ikke sige! Kalder De ikke det for en Opoffrelse for en syttenaarig Herre at danse en Dans paa saadan et stort, voxent Bal med en Pige med korte Klæder? Ja, for den skotsk tærnede var ikke lang, nei den var ikke, og jeg dansede dog med Dem.

Magna (hurtigt).

Jamen De gav Thora Hansen Deres Bouket.

Knud.

Og det erindrer De? . . . Se, se! De er altsaa bleven jaloux? . . . Følgelig har De havt ikke saa Lidt tilovers for mig.

Magna

Ja, De vil maaske trække paa Smilebaandet af saadan et lille Pigebarns Følelser; men det ved jeg, at jeg aldrig før eller siden har følt mig saa dybt krænket. Jeg havde givet Dem min Sløife, og jeg var saa vis paa, at De vilde give mig Deres Bouket, som om jeg allerede havde den; men saa gik De lige forbi mig og hen til Thora med den . . . Aa, De kan tro, en lille Pige i den Alder kan ogsaa sørge!

Knud.

Det var det feigeste Kujoneri af mig, — jeg skammer mig ved at tilstaa det. Men da jeg kom hen forat tage min Bouket, begyndte Axel Dreyer og nogle Andre at drille mig med Dem og spørge, om jeg vilde give Bouketten til saadan en lille Skoletøs, og saa havde jeg ikke Mod til at give Dem den; jeg vidste jo, mine Kammerater vilde le af mig.

Magna.

Da havde jeg rigtignok tiltroet Dem et ganske anderledes Mod.

Knud.

Ligeoverfor Latter har jeg aldrig været modig! Men efter Ballet hævnede jeg Dem og mig.

Magna.

Hvorledes det?

Knud.

Aa, min Hævn var ligesaa drengeagtig som min Opførsel i Balsalen: jeg bankede Axel.

Magna.

Saa optraadte De jo dog som min Ridder! Og jeg, som i al den Tid har gaaet og gjort Dem Uret ... Skal vi saa ikke fornye vort gamle Bekjendtskab? (reiser sig op og giver ham Haanden.)

Knud.

Fornye vort gamle Bekjendtskab ... Det lyder saa koldt og formelt ... Det var mere end Bekjendtskab, det var Venskab, ja det var mere end det ...

Magna.

Ja, i den Alder kjender man kun Følelser i Superlativ.

Knud.

De har Ret! Enten hader man eller ogsaa elsker man; men hade Dem det har jeg aldrig gjort!

Magna.

Men nu er vi bleven voxne og fornuftige ...

Knud.

Det er vi! Jeg er bleven umaadelig fornuftig — jo, jeg forsikkrer! Der var en Periode, det skal jeg ikke nægte, hvor jeg nok holdt af engang mellem saadan rigtigt krrr!, men nu... jeg ser med Ruelse og Anger paa dette syndige Levnet.

Magna.

De er dog vel blot ikke bleven altfor alvorlig igjen?

Knud.

Aa nei, kun saadan til Maade! ... Det synes jeg forresten, De havde Bevis paa iforgaars Aftes, skjøndt Udfaldet jo var temmelig pauvert.

Magna.

Ja, nu kan jeg jo godt tilstaa, at jeg maaske selv var en Smule Skyld i, at det faldt saaledes ud.

Knud (forbauset).

De? Hvorledes det?

Magna.

Jo, jeg havde godt lagt Mærke til, at De fulgte efter os hele Tiden, og da jeg nok kunde begribe, at det hverken var for min gamle Tantes eller Børnenes Skyld, saa ...

Knud.

Gjættede De ganske rigtigt, at det var for Deres Skyld.

Magna.

Og saa ved jeg ikke, hvordan jeg faldt paa det; men da De kom hen og spurgte, om jeg havde tabt mit Lommetørklæde, saa sagde jeg Ja, skjøndt det slet ikke var sandt.

Knud (stærkt).

Var det ikke sandt?

Magna.

Nei, mit Tørklæde laa ganske roligt i Lommen ... men jeg havde nok Lyst til at opleve et lille Eventyr her i Kjøbenhavn, og jeg syntes, det begyndte saa godt. Jeg kunde jo ikke gjøre ved, at det endte, som det gjorde ... Jeg havde havt den største Lyst til at laane Dem mit Lommetørklæde.

Knud.

Men saa er De jo næsten lige saa skyldig som jeg! ... De vilde have et Eventyr, og jeg vilde ogsaa have et Eventyr ... Hvad mener De, om vi To for Fremtiden gik paa Eventyr sammen? ... Bedste Magna ... Om Forladelse! Det er gammel Vane, jeg kaldte Dem altid for Magna dengang .... Aa, vend Dem nu ikke bort!

Magna.

Jeg kan ikke forstaa, hvor den Fotograf bliver af ... bare han vilde komme!

Knud.

Aa, lad os nu lade være at tænke paa den Fotograf! ... Eller hør, jeg faar en Ide! Skal vi To ikke lade os fotografere paa eet Billede?

Magna.

Aa, jeg tror, De vil, Menneske! Hvad tror De, Folk vilde sige til det?

Knud.

At vi passede udmærket sammen...

Sang No. 2.

Mel. Dengang jeg var i deres Aar. (»Abekatten«.)

1.

Tænk, Frøken, tænk Dem blot os To
Paa Bill'det — hvadbehager?
Det gjøre Lykke vil, jo, jo!
I hele Mariager.
De er saa skjøn, og jeg — jeg kan
Med lidt Retouche vel nok gaa an.

(talende.) Hvor kan De tvivle paa, at Deres skjønne, kvindelige Aasyn og mine mandige, ædle Træk vil vække Beundring? Hele Mariager vil storme hen for at se Billedet, alle Beboerne vil blive til sande Billedstormere!

O lad os sende det derover!

2.

Magna.

Ja, Opsigt nok det gjøre vil,
Derfor jeg netop frygter,
Tænk al den Snak, man føre vil,
Og hvilken Masse Rygter!
Man kunde mene, at et Par
Af os herovre blevet var.

(talende.) Og naar jeg saa kom hjem, og alle mine Veninder kom og spurgte, hvordan det dog kunde falde mig ind at lade mig fotografere sammen med Dem, saa vilde jeg skamme mig, som jeg ved ikke hvad!

Knud.

O, Frøken, det gaar hurtigt over!

3.

Magna.

Og tænk Dem bare Fa'er og Mo'er,
Hvad tror De, de vil sige?

Knud.

De svarer blot, saavidt jeg tror:
»Naa, det var Ret min Pige!
Det skal i Ramme og i Glas
Og paa vor Væg strax ha'e en Plads!«

(talende.) Og saa bliver vort Fotografi hængt op over Sofaen, under det runde Speil, midt imellem deres Faders og Moders Billeder — jo, tro De mig!

De Gamle bliver glad derover!

Hør, kom nu, og lad os prøve, hvordan det vil tage sig ud! (ruller en Stol hen til hende.)

Magna (smilende).

Ja, en Prøve har man jo Lov til at gjøre. (sætter sig en face for Publikum.)

Knud.

Tak, søde, velsignede ... Saa staar jeg her bagved Dem og læner mig over Dem ... Saadan! ... Tør jeg nu bede Dem sidde ganske stille og se derud, og saa tæller jeg til Tre ... Altsaa nu! En ... To ...

Magna (springer leende op).

Nei, jeg kan ikke holde mig alvorlig, det kan ikke nytte noget ...

Knud.

Aa, nu gik det saa rart! ... Naa, men det gjør Ingenting! Vi tager det om! Maaske vi ogsaa kan finde en bedre Stilling. Hvad mener De, om vi stod med hinanden under Armen? Maa jeg byde Dem min Arm ... Saaledes! ... Eller nu skal jeg sige Dem Noget, hvis jeg tog Dem om Livet istedetfor under Armen, og hvis De saa maaske tillod, at jeg tog et af de mange Kys, De skylder mig ... Maa jeg?

En Stemme (udenfor).

Værs'god, Hr. Warming!

Knud.

Tak! (kysser Magna.)

Magna.

Nei hør, er De da rent fra Sands og Samling?

Knud.

Men De gav mig jo Lov dertil ...

Magna.

Jeg?

Knud.

Ja, der var En, der sagde: »Værs'god Hr. Warming!«

Magna.

Jamen det var ikke mig!

Knud.

Jamen De mente det alligevel!

Magna.

Er De vis paa det?

Knud.

Ja saa vis paa, som at jeg aldrig har været saa glad og saa lykkelig, og det kan jeg takke Dig for.

Magna.

Og saa det tabte Lommetørklæde!

Knud.

Naturligvis! (raaber ud tilvenstre.) Hør, De der, vil De lave en rigtig stor Plade istand, en til to Personer, saadan en til et nyforlovet Par!

Sang No. 3.

Mel.: af »Mad. Angots Datter.«

Vist aldrig forhen Saadant hændtes
Selv hos den bedste Fotograf,
I Hjertets Camera der tændtes
En Lue, som ei tager af.

Magna.

Bare nu Folk — ja, jeg er lidt bange! —
Vil synes om os, at det gaar an?

Knud.

Vi ta'er det om li'esaa mange Gange,
De ønsker — mer' ikke vi love kan!
Derfor Hurra for Fotografien!
Jo, jeg kan li'e'en!
Vi gaar for Apparatet frem —
(til Publikum.)
Det kommer an, om vi træffer Dem!

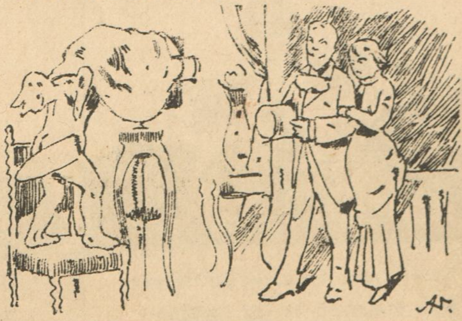

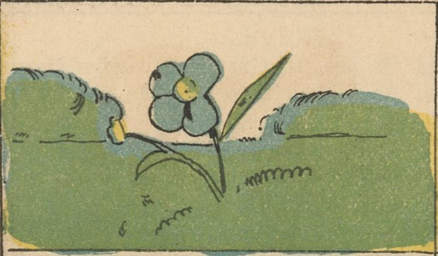

Disse Blomst, Du her kan blikke
Hedder en Forglemmigikke.

En Beduin er grusam i sin Örken,
Han törster efter Blod og hader Törken.

Paa Veien er der ei Skygge af Sk
Det er gammel Kongevei, kan jeg tükke

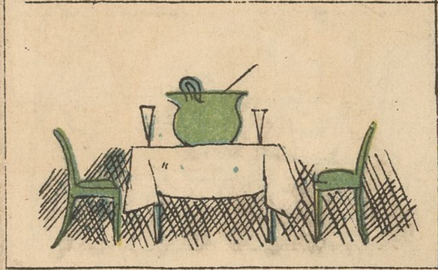

Om fire Ur Du kan Dig gläde,
Saa skal Du til Middag äde.

En Hönsepige sörgerlig i Gaarden gaar
Det er vist Hönsekolera, der trücker hende saa.

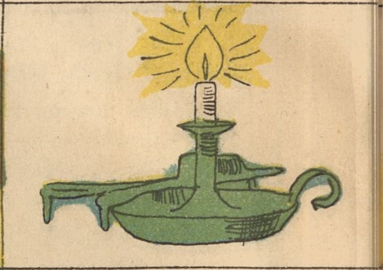

Et Lys af Spermacet det gjör Gav
Som 13 Gasblus i Kopenhavn.

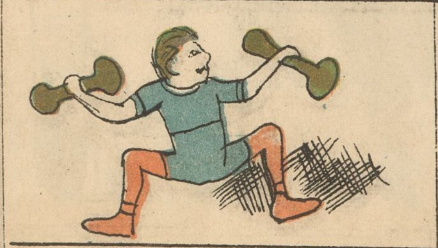

Denne Riese aldrig nöd
Anden mad end Riesengröd.

Kost de af Betienten faar,
Saadan det de Lade gaar.

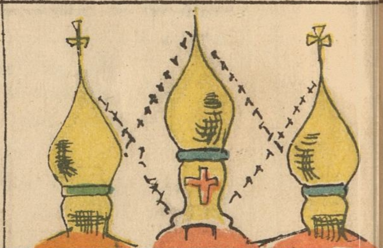

Russerne har mange Rubler,
De forgülde deres Kupler.

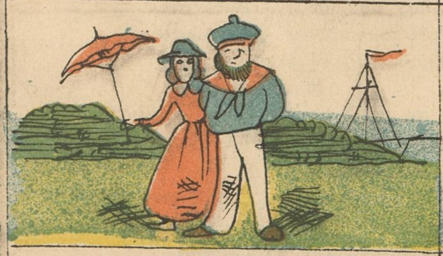

Her ser Du Lotte
Og en af Rigens Flotte.

Denne Orm er klog i Grunden,
Den Bladet ei tager fra Munden.

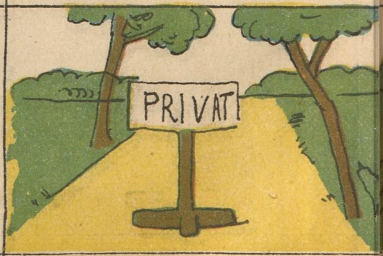

Saadan Opslag immer pege,
Naar man er paa gale Veie.

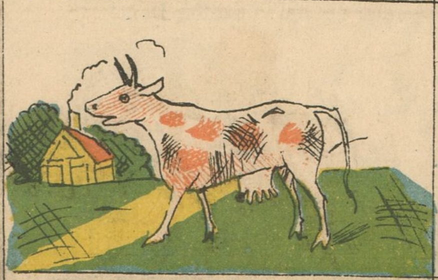

Naar Quäget Päst faar her i Landet
Saa bröler op de saa forbandet.

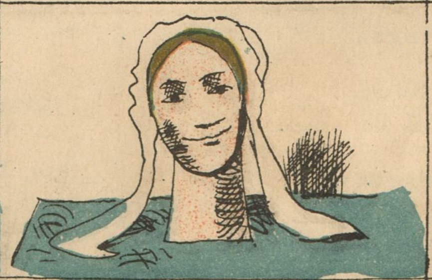

O skjönne Mö, saa innerlig
Jeg elsker Dich, Du elsker mich.

Under Sang og lystig Taler
Drikkes mange glade Skaller.

Kom Karolinche!
Lad os klinche.

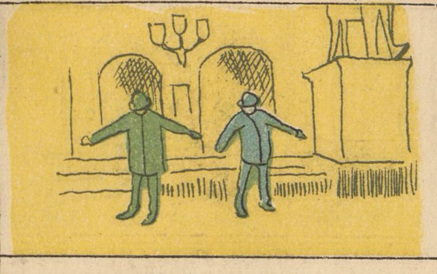

Ved Theatret staaer Volk hele Torvet over,
At köbe Billetter et gruligt Sjov er.

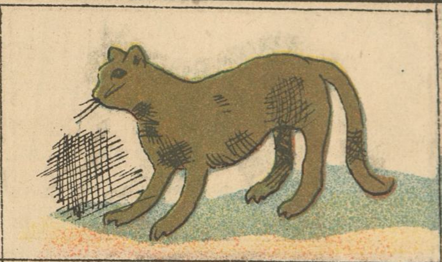

En Matros ei ynder at
Blive dömt til at faa Kat

Oever Du dig ei paa Flügel,
Faar Du dog ved Enden Prügel.

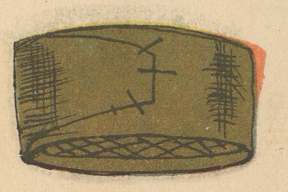

Det totale Maadehold
Ganske forbüder hvert et Sold.

Imellem Træer og Torne stürter brat
En Polack sig med Kniv og Sax parat.

Tidt en Käfer
Om Dit Hoved sväver.

I Lapland er Björnen tapper,
Om Vintern suger den paa Lapper.

I Jülland staar Landmandens Penge i Oxer.
I Kövenhavn har han dem i sine Boxer.

De Wilde storme frem med Öxer,
Soldaten tabe deres Buchser.

For en Skomacher staar det fast,
Man skal blive ved sin Last.

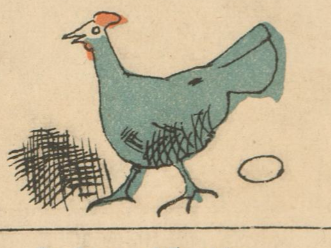

En Hoene altid pleier
Hver Dag at miste Eier.

Strachs jeg ser paa Pigens Blicke
Gammel Liebe rüster ikke.

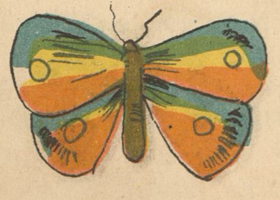

At se en Sommerfugl af Puppen frem at staa.
Det er et Skuespil, som ofte foregaar.

Desse Kunstner han er fin,
Han er foedt i

Neu Ruppin.

En Dag, medens jeg sad ved Middagsbordet, kom Pigen ind og sagde, hun havde lukket en Herre, som vilde tale med mig, ind paa mit Værelse. Jeg skyndte mig at sluge Resten af Maden og var derfor ikke i det allerbedste Humør, da jeg traadte ind til denne Herre, som yderligere irriterede mig ved at staa bøiet over mit Skrivebord og anstille en nøiagtig Undersøgelse af samtlige Gjenstande.

„Goddag!", sagde jeg, „De vilde tale med mig?" — Han nikkede kammeratligt til mig og svarede: „Hm! Det er nok snarere Dem, der vil tale med mig!" — Jeg saa forbauset paa ham, jeg kjendte ham aldeles ikke og havde ikke havt Bud efter noget Menneske; jeg begyndte at blive gal i Hovedet, men formildedes betydeligt, da han meget venligt sagde: „Værs'god! Sæt Dem ned!" — Jeg fulgte Opfordringen og spurgte, med hvem jeg havde den Ære at tale. — „De kjender mig ikke?" Det er meget godt! Og De er Litterat? Haha! . . . Mit Navn er forresten Alexander Spjellerup." — „Alexander Spjellerup!" gjentog jeg, „det er ikke noget galt Navn! Hvad er De egenlig, om jeg maa spørge?" — „Kan De ikke se det paa mig?", svarede han og stillede sig op i en stolt Positur. — Jeg saa paa ham, men da jeg ligesaa godt kunde have gjættet paa Brolæggersvend som paa Akrobat paa Boulevarden, gav jeg fortabt. — „Jeg er et Geni!", udraabte han. — „Ah!", udbrød jeg og sank overvældet tilbage i Stolen. — „Et Geni, det vil sige Digter, det vil sige Forfatter!" — „Nu er jeg med!", var jeg saa prosaisk at svare. „Har De ladet Noget trykke?" — „Hvad skulde jeg saa hos Dem? Det er jo det, De skal sørge for; De er Literat, De maa skaffe det trykt."

Efterat have sagt nogle almindelige Fraser om det Vanskelige i at finde Forlæggere, spurgte jeg, i hvilken Genre han skrev. — „I alle!", brød han løs. — „Det var mange," kunde jeg ikke lade være at sige. — „De tvivler? Se her!", svarede han og trak en vældig Pakke Papirer op af Lommen. „Det er kun en Ubetydelighed af, hvad jeg har skrevet; jeg tog det med, forat De kunde faa nogle Prøver at høre." — „De vil da ikke læse Alt det op?", udbrød jeg forskrækket. „Jeg skal ud imorgen til Middag, vil jeg bare sige Dem." — „Det er heller ikke min Mening; jeg er vis paa, at naar De har hørt paa mig en halv Timestid, saa har De nok" . . . — Jeg var udelikat nok til at hoste indrømmende her, uden at han dog ænsede det. — . . . „saa har De nok til at danne Dem en Forestilling om mig. Hvad vil De foretrække at begynde med? De kan vælge frit, jeg har af alle Genrer har jeg sagt Dem."

Jeg bemærkede, at jeg helst vilde begynde med noget Blidt, da jeg lige havde spist til Middag og derfor ikke kunde taale Noget, der vilde sætte mit Sind i altfor stærkt Oprør. — „En lille Novelle?" spurgte han. „Let, gracios, uden Indhold, kun malende . . . . Hvad siger De til det?" — Jeg svarede, at jeg var bange for, jeg skulde give mig til at spekulere over, hvad egenlig Meningen var med den. — „Saa har jeg Noget her! En Idyl!" — „Idyl? Det var netop saadan Noget, jeg kunde ønske mig. Lad mig faa Idyllen!" — „Den hører til en Samling, som jeg vil kalde „I kjendte Farvande." — „En meget god Titel!" — „Ja, ikke sandt? Og De skal bare se, hvor den passer, det vil strax gaa op for Dem. Selve denne lille Idyl, jeg nu skal have den Ære at læse for Dem, hedder: „Sig mig lille Karen —". Han rømmede sig paa den for alle Oplæsere eiendommelige Maade og begyndte saa pathetisk at læse:

»Det var en Lørdag Aften nær ved det Sted, hvor Farumsøens Vande, kantet med Klint og Lund, bugter sig i Bakke Dal.

Solen sank bag grønne Lund, alt opreist Maanen staar. Underlige Aftenlufte hviler over Mark og Eng, Marken er meiet og Høet er høstet, Vinden vifter, Løvet skjælver. Yndig og rig paa Fryd er Jorden, Nattens dæmrende Taager har sig paa Engen lagt, Maanen gaar saa langsom og saa løi; nu er det stille.

De mødtes, dengang Løvet faldt. — »O, ræk mig en eneste Blomst af den Bouket!« hviskede han. — »Elsk mig lidt og elsk mig længe!« sukkede hun. — »Er Du vaagen. Elskede?« — »Begge mine Øine blive saa smaaa.« — »Blink lidt til mig!« — »Hvo kommer hist ad dunkle Sti?« — »Den lille Ole med Paraplyen.« — . . .

„Stop!", afbrød jeg Oplæsningen. „Bliver det saadan ved helt igjennem?" — „Helt igjennem!" forsikkrede Forfatteren begeistret, „og saadan er hele Samlingen!" — „Det er storartet! Det summer allerede for mine Ører, som om jeg havde hørt et 32 Mands Orkestrion." — „Tak!" jublede Spjellerup og trykkede rørt min Haand. „Hvor det er herligt at blive forstaaet! . . . De har slet Intet at udsætte?" — „Hvis jeg skulde indvende Noget, saa maatte det være, at jeg synes, det ikke er rigtigt originalt!" — „Ikke originalt? De vil da ikke sige, at De nogensinde har hørt det før?" — „Ikke i sin Helhed, forstaar sig; men jeg skal ikke nægte, at nogle af Sætningerne forekom mig bekjendte." — „Ja, det er jo netop Finessen ved det! De ved, Folk holder altid mest af det, de kjender; naar de bare ser deres egne „Vinnever", saa er de glade. Derfor var det netop, jeg faldt paa den Ide at skrive Noget, som de kjendte hver evige Stump af. Det Gamle er netop det Nye i min Fortælling!" — „Det er en ganske brillant Opfindelse, De der har gjort. De skulde forsøge, om De ikke kunde anvende den dramatisk; det vilde lette Skuespillerne overordenligt at lære deres Roller, naar de kunde Replikkerne iforveien."

Jeg havde neppe udtalt, før Spjellerup igjen greb min Haand og rystede den umaadeligt, idet han raabte: „Tak for den! Det er en superb Ide, og den kommer mig akkurat tilpas. Nu ved jeg, hvordan det skal gjøres!" — „Hvilket?" — „Trediveaarskrigen!" — „Trediveaarskrigen?", skreg jeg og puttede af Betuttelse den brændende Ende af min Cigar i Munden. — „Ja, det er et Drama, jeg længe har gaaet og tænkt paa; det vil sige, jeg har havt Hovedideen . . . . umaadelig dramatisk! Begynder med, at den gamle Grev Jaroslav kastes ud af Vinduet; det er Vilhelm af Lobokowitz, der er Skurken, fordi han elsker Grevens Gemalinde. Jaroslav føres døende op, hele Familien ind, han velsigner Alle og paalægger dem med kristelig Sagtmodighed aldrig at tilgive Lobckowitz' Slægt, men at udrydde den; saa dør han. Slutningstableauet meget virkningsfuldt! Den unge Grevinde holder en Skrigedukke . . ." — „En Skrigedukke?" — „Ja, det er den gamle Jaroslavs Sønnesøn, forstaar sig, sex Maaneder eller saadan omtrent . . . Grevinden holder altsaa Barnet op mod Faderen, udraabende: „Du er faderløs! Din Søn har ingen Bedstefader! Jeg ingen Svigerfader! Du er Mand, Fader til Bedstefaderens Sønnesøn!" . . . Sønnen gjemmer hulkende sit Ansigt i sine Hænder: „Hvilke nedersachsiske Familieforhold!" . . . . Ti Aar gaar. Alle Personerne ere blevne ti Aar ældre." — „Det er historisk!" — „Netop, og det er det, man skal lægge vel Mærke til, for, ser De, hele Stykket er kun i tre Akter. I første er det Fædrene, der bekjæmpe hinanden og elske Mødrene, i anden Sønnerne, der slaas og elske Døttrene, og i tredie Sønnesønnerne, der strides og elske Datterdøttrene. Derfor kan det kun foregaa under Trediveaarskrigen, forstaar De! Det er interessante Opgaver for Skuespillerne, thi Faderen, Sønnen og Sønnesønnen spilles stadig af samme Person, ser De, forstaar De, hvadbehager!" — „Det er et ægte Familiedrama, og der er udmærkede Roller, navnlig for Sønnesønnen, der begynder som Skrigedukke, . . . men jeg forstaar ikke rigtigt, hvad det vedkommer Replikkerne." — „Jo, det var jo det, De gav mig Ideen til! Jeg har ikke før kunnet finde ud af, hvordan jeg skulde fortælle Publikum de mellemliggende Begivenheder, men nu ved jeg det. Jeg bruger Beckers Verdenshistorie; der kommer f.Ex. Brev til Sønnen, han bryder det og læser: „Imidlertid havde Wallenstein med stor Haardhed exekveret Restitutionsediktet i Bispedømmet Halberstadt, o.s.v." efter Becker. Paa den Maade kan man jo saa let som Ingenting fortælle hele Geschichten." — „Det er en genial Tanke! Den vil tiltale Publikum. At faa Trediveaarskrigen serveret i eet Stykke paa tre Akter, mere kan man da ikke forlange; det bliver et Stykke med Slag i!"

Atter trykkede Spjellerup begeistret min Haand, det gjorde ham godt at blive anerkjendt, han havde havt saa megen Modgang her i Livet. „Jeg vil," endte han, „overantvorde Dem en lille Samling Papirer, som jeg vil bede Dem udgive efter min Død." — „Hvorfor ikke strax?" — „Fordi det er mit Livs Roman." — „Ah! Den vil jeg nok gjøre Bekjendtskab med, den maa være interessant." — „Det tror jeg nok, jeg kan sige uden at rose mig selv. Jeg skal ikke plage Dem med at oplæse den hele, men De med Deres Begavelse vil let kunne fatte, hvor sørgelig den er, naar jeg oplæser enkelte af de Strøtanker, jeg har flettet ind i den." — „Der er altsaa Strøtanker i den?" — „Ja! Intet Menneske læser et Bind Strøtanker, man maa liste dem i Folk, forstaar De! Og dertil har jeg brugt min Biografi. Har De Tid et Øieblik endnu, skal De høre nogle af disse vægtige Tanker, valgte hist og her?" — Jeg sagde, at Intet vilde være mig kjærere, og saa begyndte han:

Strøtanker er Livets Strøsukker; Strøsukkeret faar Sandkagen til at glide ned, Strøtankerne forsøde den bittre Sandhed. Mange bruge at komme Kanel i Strøsukkeret; Ungdommen, som ikke sætter Pris paa Strøtanker, maa man ogsaa give Kanel.

* * *

Livet er en Keglebane, hvor Lykkens Kugle ruller snart tilhøire, snart tilvenstre. Lykkelig den, som ikke er født skjæv.

* * *

To Ting glemmer man aldrig: Sin første Kjærlighed og sin sidste Bid Smørrebrød.

* * *

Det hurtigste Kredsløb i Naturen er vistnok dette: Ormene fortære Menneskene, Storkene fortære Ormene og bringe Børn, og Børnene faa Orm.

* * *

Naar en Student uden videnskabelig Interesse vil vælge sig et Brødstudium, gjør han fornuftigst i at blive Bager.

* * *

Ifølge Tregders græske Mythologi steg Oldtidens Aphrodite frem af Havets Skum; Nutidens Aphrodite nøies ikke med det, hun vil have Champagneskum.

* * *

Ungdommen er Gjæringens Tid; i den Tid springer ogsaa de fleste Flasker.

* * *

Det kan ganske vist blive godt engang endnu fra Onsdag til Lørdag; men det kan blive galt igjen fra Lørdag til Onsdag.

* * *

At undlade at gifte sig er at begaa Mord paa ufødte Slægter. Dette er Grunden til, at saamange ugifte Herrer gaa omkring med en brødebetynget Samvittighed. Derimod ere de gamle Jomfruer i Reglen uden Skyld, da de sædvanligvis ufrivilligt ere blevne Barnemordersker.

* * *

Ægteskabet er den Havn, i hvilken Kaptainen sjeldnest faar Landlov.

* * *

Man siger, at naar det er Regnveir paa Ens Bryllupsdag, regner der Guld i Brudens Skjød. Muligvis staar hermed i Forbindelse, at hvergang Konen ikke kan faa Penge af sin Mand, saa tyer hun til Taarer.

* * *

Naar en Malersvend skal male, grunder han først. Mange Forfattere vilde ogsaa have godt af at grunde lidt, førend de male væk.

* * *

Livet er en Gaade — Opløsningen følger i Graven.

— — „Dette Sidste vil jeg have staaende paa min Gravsten," tilføiede Forfatteren, „jeg vil nemlig dø i en ung Alder." — Jeg spurgte ham, hvorfor han havde taget en saa sørgelig Beslutning, og han svarede, at han ansaa sig for forpligtet dertil, alle store Mænd døde tidligt, og han vilde ikke bryde Traditionen. „Men," sluttede han, „jeg gaar gjerne herfra, naar jeg er vis paa, at De vil interessere Dem for mig og skaffe mine samlede Værker ud." — Da jeg var bleven træt af ham, greb jeg med Glæde hans Tilbud om at gaa herfra, idet jeg lovede ham ganske sikkert at befordre N o g e t af hans Aandsprodukter i Trykken.

Jeg har holdt Ord — her er det!

Anskuelsesbillede.
„Undervisning."
Ingen Fodring
morbus mentalis
FH

ET STYKKE GEOGRAFI

populært fremstillet

i Billeder

efter

lille Petermanns

Geograf.

Ikke meget, men mangt.

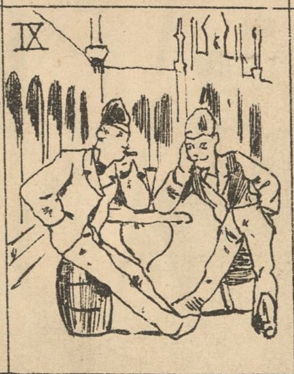

INDHOLD.

I Havanna.	X Halle.
II Drammen.	XI Havre.
III Skive.	XII Anholt.
IV Mokka.	XIII Celle.
V Boston.	XIV Rønne.
VI Messina.	XV Stege.
VII Posen.	XVI Sorte Hav.
VIII Middelfart.	XVII Guldkysten.
IX Tønder.	XVIII Grønningen.

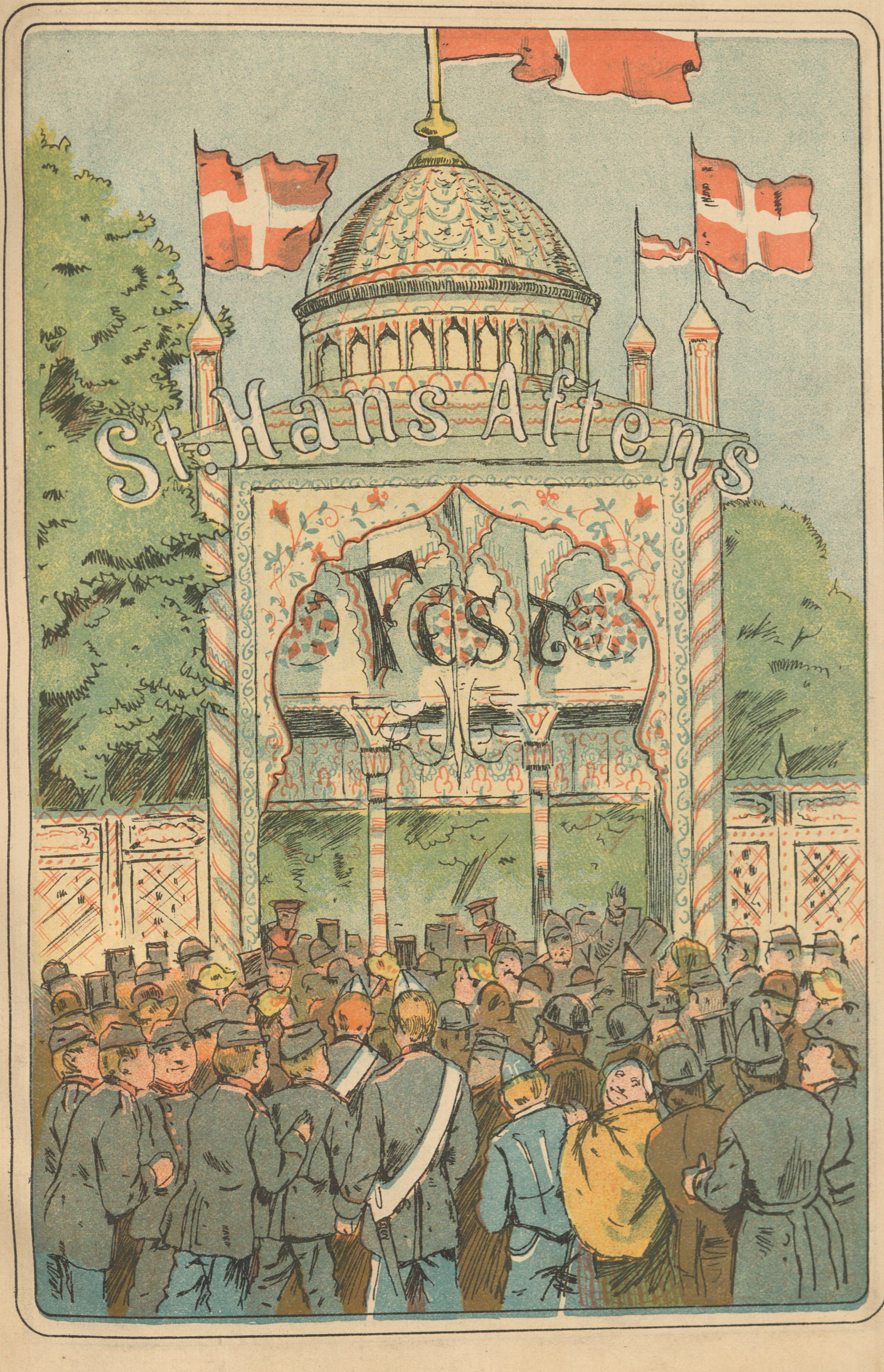
St. Hans Aftens
Fest

Introduktion.

En Plakatmand kommer frem, klistrer en Tivoliplakat op paa et Gadehjørne og siger som

Prologus:

Her I ser en Plakat,
Som er rigtig krabat!
Den kan gi'e Jer Idee
Om, hvad iaften paa Tivoli bliver at se:
Sankt Hans-Fest med Vauxhall og fri Galopade
Paa en dertil indrettet aaben Estrade,
Ballonopstigning, Fyrværkeri og Beridere,
Pantomime, Koncert o. s. v. o. s. v.
Ja godt en halvanden Alen den maaler
Og i alle Regnbuens Farver straaler.
Dens Kjæmpebogstaver høit sig strække;
Det Eneste blot,
Som er trykt med Smaat,
Er Prisen — for ikke Folk at forskrække. —
Ja mig Kjøbenhavnerne modstaa ei,
Jeg er en Slags Fuglefænger, jeg;
Mens med Lim man ellers i Buret dem lister,
Saa fanger jeg mine Fugle med Klister,
Baade Ravneunger og gamle Ørne —
Saa! Nu skal jeg hen paa det næste Hjørne!

(gaar videre.)

I Skolen.

(To Skoledrenge komme ind og læse Plakaten.)

1ste Skoledreng.

Jeg siger bare: Sikken Ballade!
Hvem der nu de 25 Øre ha'de!

2den Skoledreng.

Ved frivillige Gaver vi sammen dem samle —
Naada, hvor jeg skal plage min Gamle!

1ste Skoledreng.

Hvis Du trakterer med Drikkevarer,
Saa redder jeg no'en af Fa'ers Cigarer.

2den Skoledreng.

Vi slaar til Tyren og la'er os veie.
Jøsses, hvor vi skal »gie de Seige«!
(de gaa ind i Skolen.)

Læreren *(en ung Student).*

Nu, Drenge, paa Plads! Hold ei længer Hvil!
Og lad mig saa se Eders danske Stil!
Feiler jeg ei, var Opgaven fri
Og hed: »En Aften paa Tivoli.«
(Duxen bringer Stilebøgerne op til Studenten, der ser dem igjennem.)
Jeg maa sige Dig, Dux,
Det er Altsammen noget skrækkeligt Jux. —
Aa hør, lille Madsen, kom lidt herop!
(Peter Madsen kommer op til Kathedret.)
Du er og bli'er dog en Dovenkrop!
Jeg flere Gange har mærket iaar,
At Hjælp Du til Stilene hjemme faar;
Men dennegang er det dog lidt for stift,
Det er ikke engang din egen Skrift!

Peter *(grædende).*

Uhu! Uhu! De maa endelig ikke
Blive vred; men det var min Søster Rikke . . .

Studenten.

Din Søster? Hende med Haaret det gule?
Ja det forandrer jo Sagen en Smule.
Græd ikke saa heftigt, min lille Ven
Jeg læser den om engang igjen.
(læser:)

»Iaften saa skal jeg paa Tivoli;
»Jeg er under Uhret Kl. 9;
»Men før denne Aften er forbi,
»Saa maa vel, Hr. Lærer, jeg være fri
»For at skrive »En Aften paa Tivoli«?
(sagte:)
O, Gud være lovet, jeg læste den atter,
Nu Ordenes Mening først ret jeg fatter.
Et Stævnemøde! Ak, hvilken Glæde!
(høit:)
Hør Peter, min Ven, Du maa ikke græde!
Den Stil er saa god, som man kan forlange –
Jeg giver Dig »Ug med Kryds og Slange«

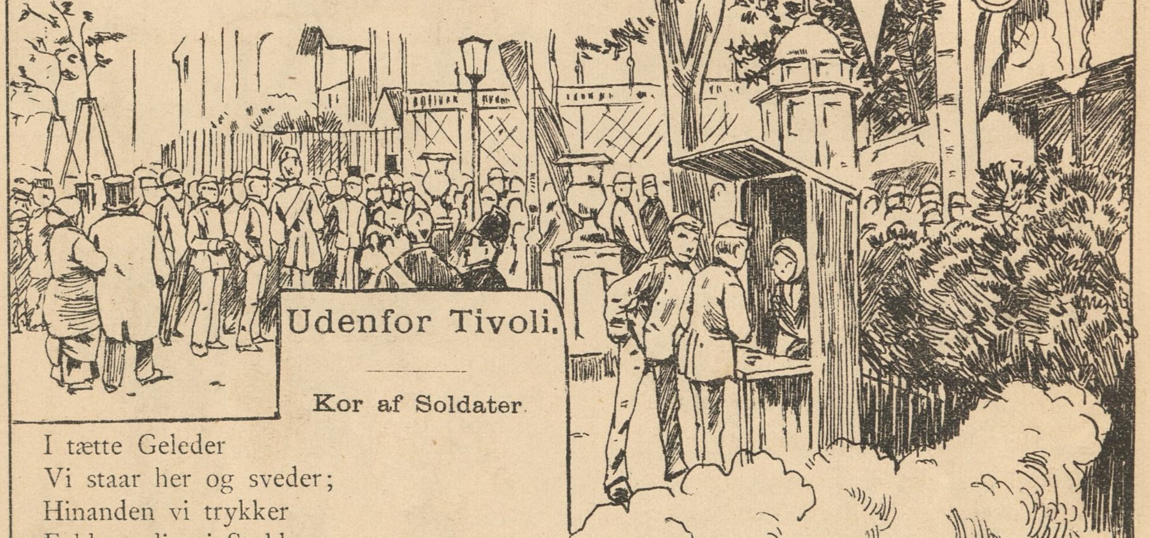

Udenfor Tivoli.

Kor af Soldater.

I tætte Geleder
Vi staar her og sveder;
Hinanden vi trykker
Fuldstændigt i Stykker;
Det værker i Arm og i Ben og i Krop,
Luk Tivoli op! Luk Tivoli op!

27 Kanonskud.

Bum! Bum! Bum! Bum!
Vær nu gemytlig, o Publikum!
Bum! Bum! Bum! Bum!
Staa ikke længer derude og brum!
Bum! Bum! Bum! Bum!
Bum! Bum! Saa let som en Vind
Gjennem Tælleapparatet vi skyde Jer ind.
Bli'er Pladsen derinde end Minimum,
Bum! Bum! Bum! Bum!
Der er dog tilstrækkeligt Hjerterum.
Bum! Bum! Bum! Bum!
Glæd, o glæd Dig nu Publikum!
Bum! Bum! Bum! Bum!
Er først vi 27 forbi,
Saa aabnes Entréen til Tivoli.
Nu mangler der eet kun i denne Sum:
Bum!
(Porten aabnes. Publikum strømmer ind.)

Spadserende.

Blandet Kor.

Sikken en Trængsel! Man kan ei forstaa,
At Folk iaften herind gider gaa.

En Moder.

Ret Dig, min Datter, og se ad den Kant!
Der kommer imod os en Løitenant.

En Musikkjender.

Saint Saëns Symfoni den stod skam i »Des«.

En umusikalsk Herre.

Ja, jeg mærkede nok, jeg var ei i mit Es.

En ung Digter.

Læg Mærke til mig! Omkring jeg vanker,
Fordybet i mine egne Tanker.

En Skrædder.

Tankerne — det er muligvis dine;
Men Buxerne er s'gu desværre mine.

Gamle Madsen.

Hvor er nu Peter og Rikke? For Fanden!
Jeg sa'e jo nok, vi kom væk fra hinanden.

Fru Madsen.

Men, Madsen! Tag det dog bare med Ro.

Rikke.

Her er vi.

Peter.

Ja her er vi begge To.
(Familien Madsen gaar videre.)

En ældre, korpulent Herre *(til en dito).*

Gaa hen med og se, hvor meget vi veier;
Den tungeste lettes skal for en Baier.

En Tjenestepige.

Naa, gav han Dig Ring?

Veninden.

Jeg kan ikke nægte,
Han gav mig vel en; men den er ikke ægte.

En ung Herre *(til en Ven).*

Jeg haaber, en bedre Middag Du gi'er;
Thi skrækkeligt mine Tarme skri'er.

Vennen.

Ja saa forstørrer jeg Spiselisten;
Jeg sparer Billetter til »Ventriloquisten«.

1ste Frigænger.

Fra Tømmerpladsen vi stak herind.
Gudskelov, at Betjenten var blind!

2den Frigænger.

Ja havde han set os, saa havde vi væ't'en.

1ste Frigænger.

Saa havde vi strax maattet »ta'e·Billetten«.

En Abonnent.

For saadan en Festaften siger jeg Tak.
Sikken en Mængde Pøbel og Rak!
Bestyrelsen tænker kun paa Procenterne,
Men ikke en Smule paa Abonnenterne.

Ringbanen.

Passagerer paa Ringbanen

synge paa Melodien: »Min Tip-Tip-Tip-«

Hvor har vi leet
Ved, hvad vi her fik set!
Vi kjøre i Kareth
Ved Elektricitet.
Af Dampen kjed vi bleve;
Ja H. C. Ørsted leve!
Og Dingelingelingeling,
Vi kjøre rundt i Ring!

Ved Kunstnerplænen.

Orkestret.

Trommerommerom! tratera tra tra!
De skal jo dog en Ouverture ha'e.
Vi ved nok, at ikke en Sjæl hører efter,
Men tude dog løs af alle Kræfter.

Akrobaten.

Plads! Plads!
Plads for Bajads!
Maa jeg nu be'e,
Om paa mig De vil se!

En i Trængselen.

Jeg vilde saamænd saa inderlig gjerne;
Men i denne Hede smelter min Hjerne,
Og Udsigten den er jo saadan, at
Jeg ser kun min Formands høie Hat.

En fuld Mand.

Det eneste Kunststykke, jeg kan lide,
Det er denne Flaskepyramide.

Gamle Madsen.

Rikke! Peter! Min elskede Dorthe!
Hold Øie med mig og bliv ikke borte!

Peter *(grædende).*

Ikke det mindste kan herfra ses;
Bare jeg sad i det høie Trapez!

Studenten *(nærmer sig).*

Peter, min Ven, kryb op paa min Skulder
Og glem, at jeg gav Dig de mange Nuller.
(Peter kryber op paa Studentens Ryg.)

Fru Madsen.

Hvad hedder den Herre, som paa Dig bærer?

Peter.

Ih, Mo'er! Det er jo min danske Lærer.

Fanfare fra Orkestret.

Tratteratteratteratteratteratte ra—ah!!!

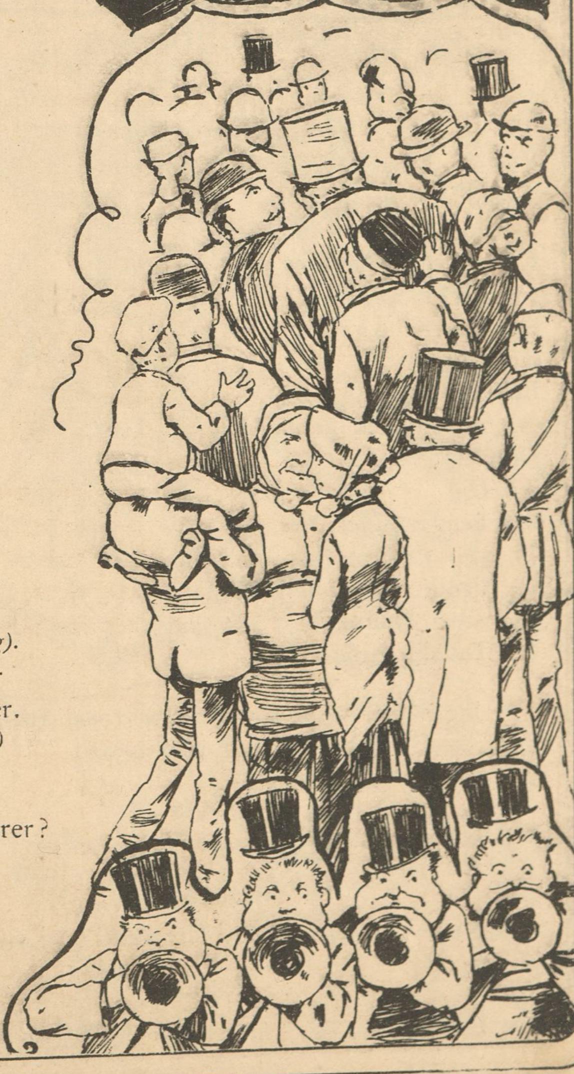

Fru Madsen.

Nu er det forbi; kom nu atter ned!
(til Studenten.)
Jeg takker Dem for Deres Artighed.
Vil ikke med os De videre vandre?

Gamle Madsen.

Lad os endelig passe godt paa hverandre.
(Studenten byder Rikke Armen.)

Rutschbanen.

Karlene synge:

Rutsch! Rutsch! Fillebom bom bom!
Skynd Jer nu og kom,
Nu er Vognen tom.
Rutsch! Rutsch! Stig nu bare ind
Og herfra forsvind
Som en Vind!
Kom her
Enhver
Og rutsch med hende, Du har kjær.
Hun ei
Til Dig
Saa længer siger Nei.
Ja, naar Du rutscher med din Skat
Og hende ta'er om Livet fat,
Saa taber Hjertet hun saa glat
Og Du din høie Hat.

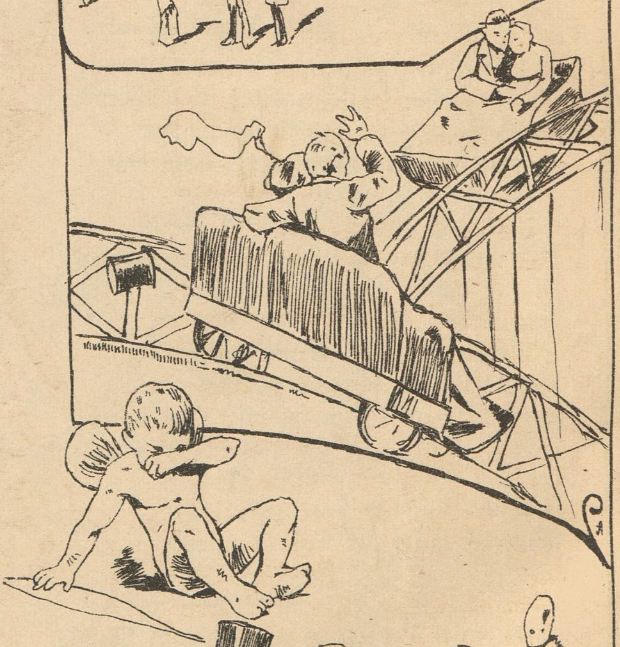

Studenten *(der har rutschet med Rikke).*

O, elskede Rikke! O, kys mig igjen!

Rikke.

Vogt Dig for Moder! Nu ser hun herhen.

Studenten.

Min Ven, var deroppe Du slet ikke svimmel?

Rikke.

Nei Kjære! Jeg var i den syvende Himmel.

Studenten.
Vil virkelig Du mig til Kjæreste ha'e?

Rikke.
Jeg har Dig jo hundrede Gange sagt Ja.

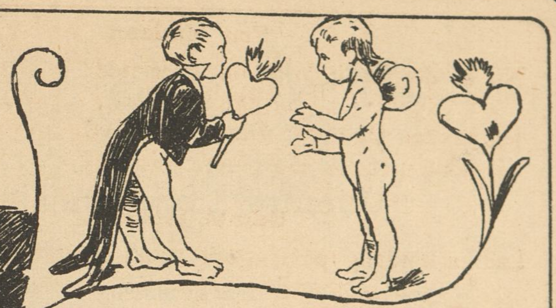

Dandseestraden.

Pigerne.
Trippetrippetrippe Trippetrippevals!
Hjertet hopper oppe oppe i vor Hals;
For en Trippetrippevals er det tilfals.
Trippetrippetrippevals!

Matroserne.
Liv i Kludene! Naada Jøsses!
Sikken et Sjou, naar der dygtig krydses!

Infanteristerne.
En, To! En, To! Op med Ho'ederne!
Vi med Damer formere Roderne!

Kavalleristerne.
I Gallop! I Gallop i sluttet Flok
Storme vi frem og gjør et »choc«.

Gardisterne.
Af Banen! — Nu vil vi os more.
I er de Smaa og vi de Store.

Artilleristerne.
Bum! Nu kan I gaa hjem og lægge Jer;
Thi imod os maa I dog »dække« Jer.
(Almindeligt Slagsmaal, der afbrydes af et Par Politibetjente.)

Pigerne.
Trippetrippetrippe Trippetrippevals!
Hjertet hopper oppe oppe i vor Hals;
For en Trippetrippevals er det tilfals.
Trippetrippetrippevals!

Udenfor Loppetheatret.

Foreviseren.

Kommer at kigge! Kommer at kigge!
Lad mig dog ikke forgjæves tigge!
Lopper, som ellers saa fælt Jer stikke
Røde, gule, grønne og blaa i Flæng
I Jeres gode, lille, søde Seng,
Her vi saa herligt kunne dressere,
At de Jer aldrig stikke mere.
Knuden paa Messingtraaden
— Løsningen paa Gaaden —
Gjør, at de ikke kan byde Jer Braaden.

En ung Pige *(til en Veninde).*

Jeg bli'er her ei længer, selv om Du tigger mig

Veninden.

Laura! Hvad i al Verden stikker Dig?

Foreviseren.

Tro mig, der er i Sandhed adskillige,
Som ere usædvanlig lærvillige
Og have Men'skeforstand i Ho'edet —
Det ligger i Blodet.
Se, hvor de muntert sig røre!
Strunk li'esom Blodsheste Vogne de kjøre.
Her er en Knægt, der, saa tidt De vil have,
Løser den sværeste Springeropgave.
Andre sig svinge,
Medens de springe,
Rundt i en Krands.
Eia! Sikken en Loppedands!
Kom at bekigge dem! Kom at bekigge dem!
Ingen andre Artister kan stikke dem.
— Det tvertimod sikkert og vist er,
At de stikker alle de andre Artister.

(Man hører et Kanonskud).

Almindeligt Kor.

Heida! Hører I, Kanonen
Kalder os. Nu gaar Ballonen!

(Alle ile bort.)

En svensk Lommetyv.

Kors, hvad här är roligt här!
Jag har gjort en god affär.

Ballonopstigningen

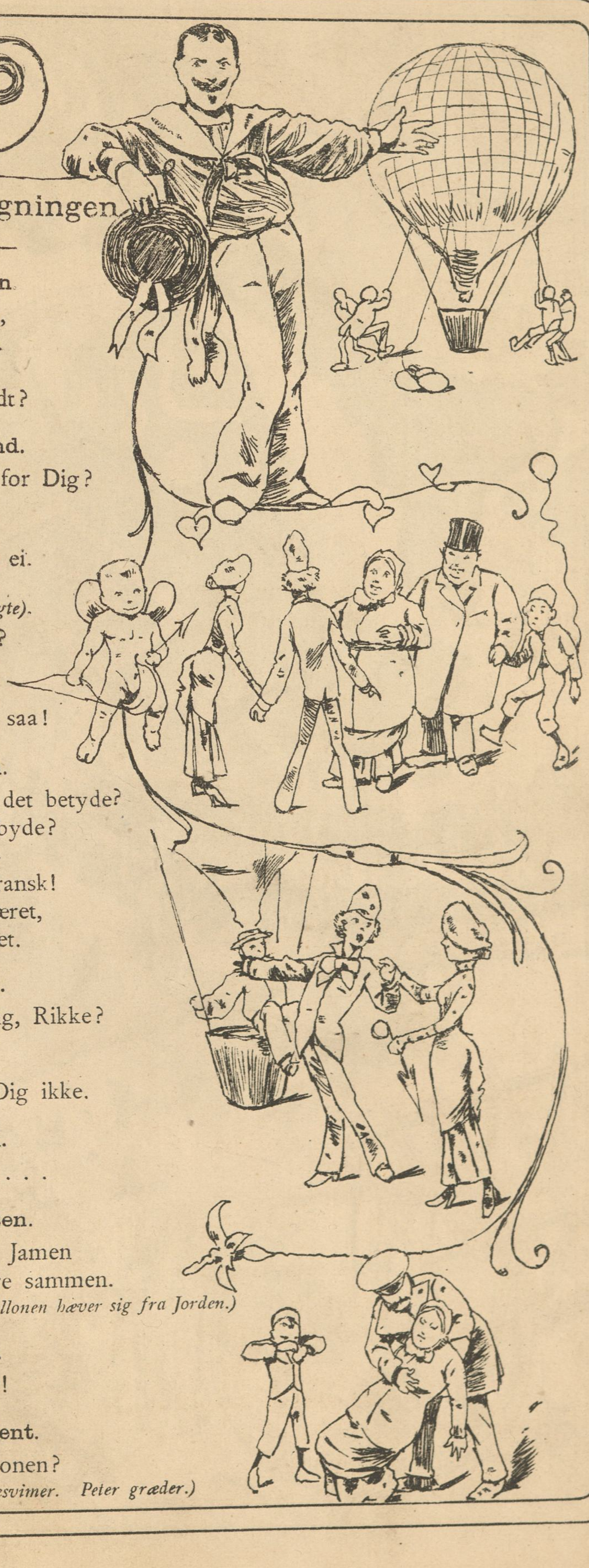

Luftskipperen.

Nu skal Ballonen strax til at gaa,
Hvis Passagerer jeg med kan faa.
En eller to kommer ud paa Et.
Har Ingen Lyst til at lufte sig lidt?

En Ægtemand.

Hør, Mutter, det var vist Noget for Dig?

Konen.

Nei Tak, saa let Du slipper mig ei.

Studenten *(sagte)*.

Rikke! Et Kys lad igjen mig faa?

Rikke.

Ih, Du Forbarmende! Moder det saa!

Fru Madsen.

Maa jeg spørge Dem, hvad skal det betyde?
Kan De min Datter en Fremtid byde?
En simpel Timelærer i Dansk —
Ja var det endda i Tysk eller Fransk!
Nei, Fatter og jeg har altid erklæret,
At Pigebarnet skal høiere i Veiret.

Studenten.

Høi're tilveirs? Vil Du følge mig, Rikke?

Rikke.

Til Verdens Ende! Jeg svigter Dig ikke.

Studenten.

Saa kom bare med i Ballonen . . . .

Gamle Madsen.

Jamen
Husk paa, husk paa, vi skal være sammen.
(Rikke og Studenten stige i Gondolen. Ballonen hæver sig fra Jorden.)

Mængden.

Hurra! Hurra! Nu gaar Ballonen!

En Tivolibetjent.

Jøsses! Hvad gaar der dog af Konen?
(Fru Madsen besvimer. Peter græder.)

VIDUNDER MENAGERI
ELECT JEK

Studenten *(synger:)*

Mel.: Du er rig, Du er deilig, o Syd!

Op fra Tivolis larmende Plet!
Lad os hæve os op over Massen!
Dertil du'r i det Mindste vel Gassen,
Er den end kun = 0 »Spermacet«.
Op fra Stedet og hver Aktionærs
Sorg for Afgiften, de skal betale!
Medens deres Papirer de dale,
Saa gaar stadigvæk vores tilveirs.

Dette Overblik er ikke galt,
Se dernede! Ja se blot i Farten:
Ned de river nu paa Boulevarden;
Det skal Alt være saa »nationalt«.
Naar den Arbeiderhær hist man ser,
Faar man Agtelse for Generalen,
Har han ei til sin Væxt lagt en Alen,
Har han dog lagt et prægtigt Kvarter.

Se ved Søen vor Kjærlighedssti!
Den fik Kjærlighed nok at fornemme;
Kjærligheden ei mer der har hjemme;
Kildevandet er ogsaa forbi.
Se nu hen over Søen vi gaar,
Hvor Bakterier og Alger saa iltre
Lystig sammen i Vandet sig filtre,
Saa en væmmelig Vandsmag det faar.

Der er Fælleden nøgen og bar,
Hvor vor Hær Generalprøver spiller.
Holger Danske, jeg nu dine Briller
Netop lige i Kikkerten har! —
Er det Folk eller Fæ, denne Klat?
Det er Fæ, der til fælles Lovprisning
Holder Møde og Fælled-Spisning. —
Bums! Se saa, nu fik Ankeret fat.

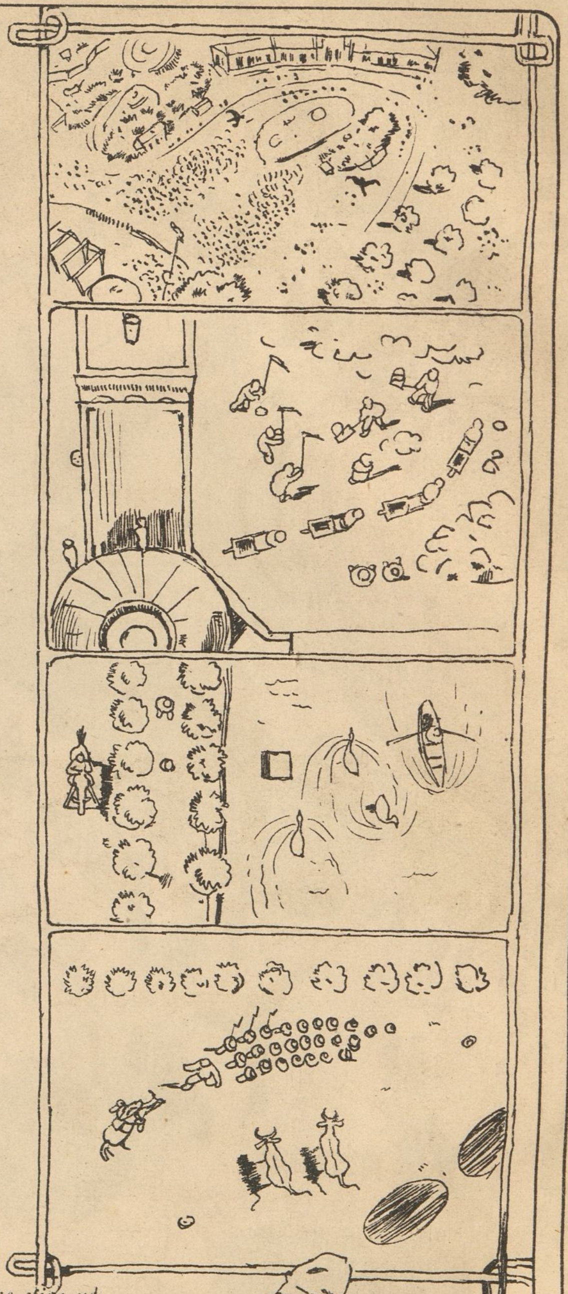

(Ballonen daler ned paa Nørrefælled. Passagererne stige ud og kjøre tilbage til Tivoli ad Forstædernes Sporvei.)

Fru Madsen *(ved Indgangen til Tivoli).*

Gud, kjæreste Børn! hvad har I dog gjort mig?
Hvorfor har I ikke for Alvor spurgt mig?
Det med »tilveirs« var jo bare en Lignelse.

Studenten.

Faar vi, Fru Madsen, da Deres Velsignelse?

Fru Madsen.

Lad gaa da! Men hvad siger Fatter?

Gamle Madsen.

Amen!
Fra nu af skal altid I blive sammen.

(De Elskende synke i hinandens Arme.

Pantomimetheatret.

Hører I Bifaldets Larm fra den mægtige Folkeforsamling?
Ser I den osende Damp, frembragt af Sved og Tobak?
Hører I Kvindernes Skrig, naar af rædsomme Mandfolk de trykkes?
Ser I, nu lukker sig op Paafuglens mægtige Svans?
Hører I Børnenes Jubel, hver Gang de føle sig løfted'?
Ser I, hvor Fremtiden stolt throner paa Fortidens Ryg?
Hører I Disharmonimusikken fra Stedets Orkester?
Ser I »Statuen«, som river mekanisk os med?
Hører I Raabet tilsidst, at Pjerrot Noget skal sige?
Ser I, der kommer han frem; Noget han skal have sagt?
Hører I saa, hvad han si'er: »Godnat og Tak for iaften!«?

Fyrværkeriet.

Fyrværkeri
Det kan vi li'e!
Det brager, det knalder
Raketstokke falder,
Nogle paa Publikums Hovedskaller.
Ja Kopernikus selv her i Ho'edet fik ondt;
Thi Jorden staar stille og Solen gaar rundt
Og udspyr det fixeste Stjernebundt.
Det futter, det flimrer,
Det sprutter, det glimrer
Med romerske Lys, med Ildkaskader
Og Farver fra tusinde Farvelader.
Den lystige Sværmer knitrer og hvæser,
Mens Hornmusikken til Ilden blæser,
Og Publikum stedse venligt sig viser
Overfor Tivolis mange Kapricer. —
Se! Se! Der gaar en Raket!
Den stiger saa let!
Det er en »Guldregns«, det bander jeg paa!
Aa—aa—aah!!!

(Der ringes ud.)

GODNAT

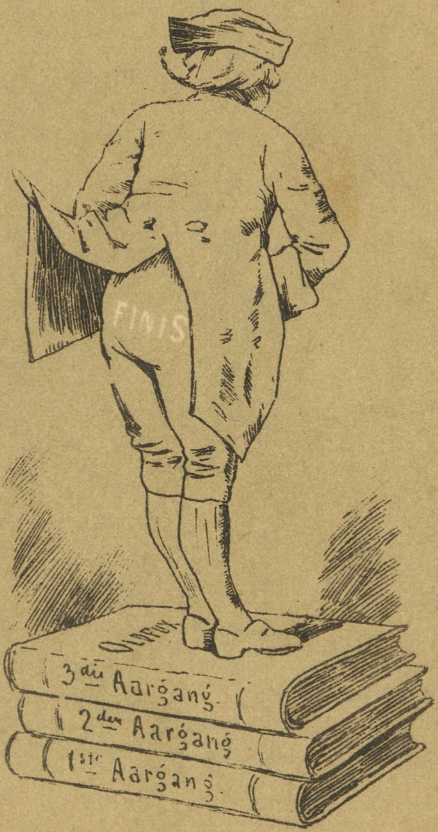
FINIS
3die Aargang
2den Aargang
1ste Aargang

A/60

0
200r

VIDŪNDER
MENAGERI